

Pen 4
(100%)

**Pomurci
v Vukovarju.**

Pen 7, 8
ali 9

Ruska mafija je tu.

Pen 2, 3
ali 4

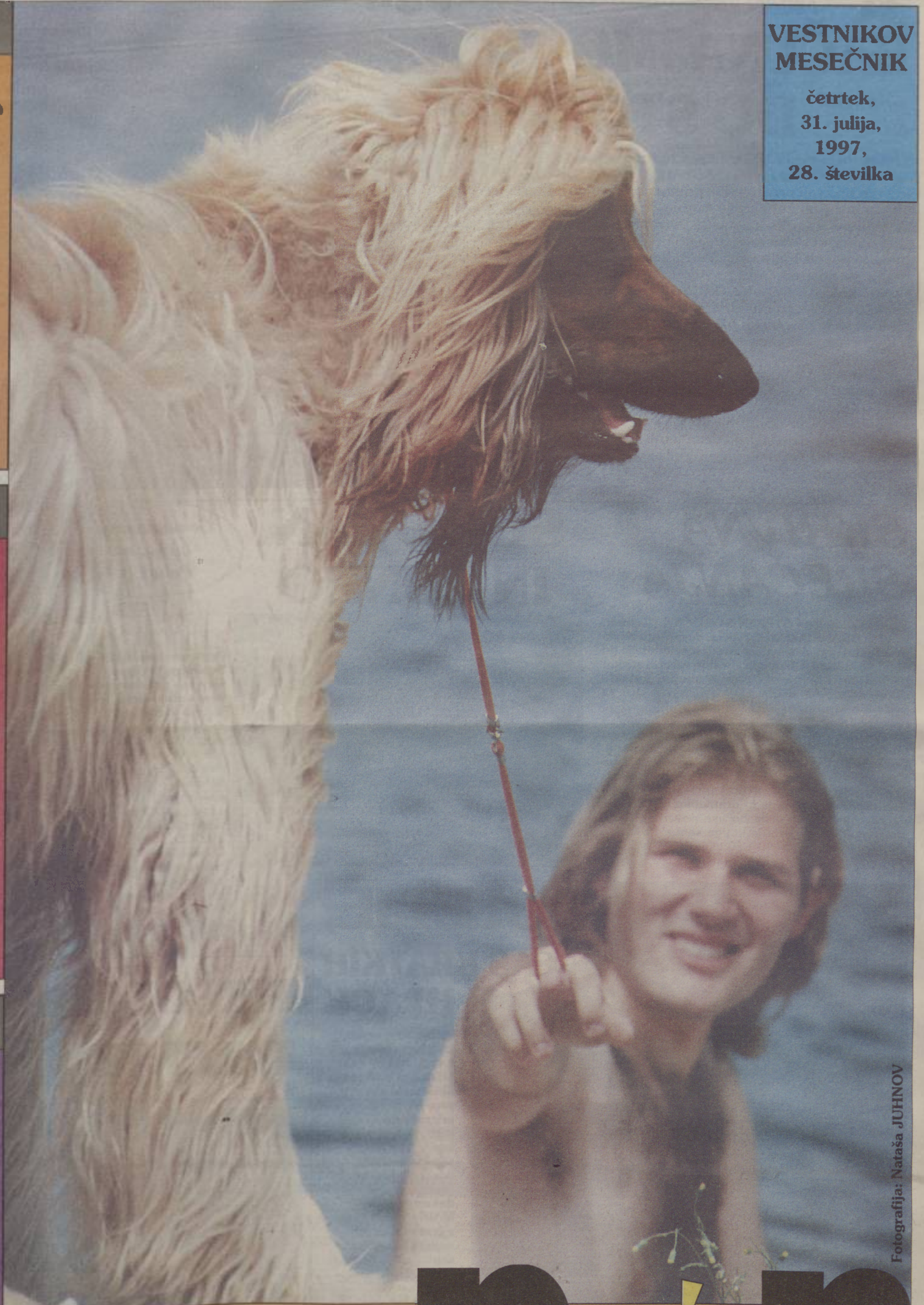
**Mesar Hanžekovič
prvi župan Veržeja!**

Pasji dnevi za pse so, dokler so (psi) na vrvicah. 28. avgusta bodo tudi za dvonožce, ker bo (še ali že?) vroče.

Bo pa tudi naslednji Pen!

**VESTNIKOV
MESEČNIK**

četrtek,
31. julija,
1997,
28. številka

Fotografija: Nataša JUHNOV

pen

... pasji dén.

RACUNAJMO DO STO!

MINISTER
GABER

Človek, ki je preživel vse vihre v boju za oblast, minister za šolstvo gospod SLAVKO GABER, je znan po svoji pristnosti in domačnosti. Kljub visokemu položaju se je vedno pripravljen ustaviti pri šolarjih, kakšnega potrepljati ali ga celo pobožati in mu reči: »Vse najboljše ti želim. In da bi postal šolan človek!« Tudi na obiskih v Regiji se gospod Gaber velikokrat pošali na račun kakšne napake, ki jih v naši mladi demokraciji seveda ne manjka.

Zadnjič se je ob obisku pri nas sklonil globoko k lesenemu računalu, kjer se lahko sešteva in odšteva (inteligentnejši tudi delijo in množijo) do sto. Z enostavnimi računskimi operacijami je želel dobiti odgovor, ali bo preživel tudi zadnjo, socialdemokratsko interpelacijo. Če bo, šušljajo, potem obljublja uvedbo desetletne osnovne šole. Priprave na devetletno so namreč pokazale, da je projekt popolnoma zgrešen, saj je prepoceni.

SDS
+ interpelacija =

GABER – ministrska
funkcija

SKRIVNA SREČANJA

Stanovska kolega ŠTEFAN SOBOČAN (Vestnik, levo) in BRANKO ŽUNEC (Večer, desno) sta želela presenetiti regijsko javnost, predvsem ljubitelje (in -iteljice) kulture. Ob dolgih zimskih večerih sta kot prekaljeni novinarski peresi skupaj spisala duodramo KAM PLOVEŠ, JACINTA? Gre za priredbo istoimenskega romana italijanskega renesančnega lirika Berlusconija, ki govori o splavu Jacinti, ki naj bi bil prvo v literaturi omenjano plovilo v takratnem Panonskem morju. Presenečenje po zaslugi Pentut ni uspelo, saj smo Štefana in Branka »zasačili« pri eni od generalk za predstavitev knjige, ki naj bi izšla v dvojni samozaložbi. Novinarja in dramatika nista želela dajati izjav. Pravita, da bo vse povedala predstavitevna fešta oziroma knjiga sama. Pa varno plutje, Jacinta!

Foto: NAJ

SOBOČAN IN ŽUNEC

Gé san že osto?

Zdaj bi že lahko znal
na pamet, Štef!

Če nemo mejla
bleka, mo
Penelopa!

PENOVA PENELOPA,
KO JE BILA ŠE
MAJHNA

Predvsem moški del Penovega bralstva verjetno z zanimanjem bere zadnjo stran, kjer so fotografije lepih deklet iz Regije. Ni pa vam znano, da se pri nas trudimo že od malih nog deklice vzgajati v dobrem duhu sodelovanja s fotografi. Tako je na primer z malo JOŽICO, ki čaka, da bo zrasla in prišla na zadnjo stran. Dotlej pa bo, tako vsaj pravi, zadovoljna tudi z drugo.

POLETJE, ČAS KRATKIH HLAČK

Vedno smo veseli, ko lahko objavimo fotografijo pristnega domačega dekleta, ki mu ni prav nič težko priznati, da so časi težki, še bolj pa vroči. Kjer je sopara, pač ni odvečnih krp in krpic, kar najbolje dokazuje MARIJANA. Dama v črnem si ta hip najbolj želi prijetne sapice na razgretem telesu. Da bi tudi poleti ostala v telesni kondiciji, vsako dopoldne in vsako popoldne (ob petkih in sobotah pa tudi zvečer in ponoči) naredi nekaj nožnoprožnih vaj. Levo gor, desno pravokotno skrčeno dol ali obratno. Poskusite!

Ti tudi máš vodou
f koleni?

PEN ODKRIVA TALENTE

Na mladih svet
stoji!

Pevac - solist
narodnozabavne glasbe.

Jože Gecij

Prosenjakovec

Kar vidite, je posetnica pevca – solista narodnozabavne glasbe, gospoda JOŽETA GECIJA. Njegov hram je v Selu na Goričkem, kjer vedo povedati, da ga ni slavčka, ki bi znal bolj milozvočno in točno zapeti kakšno domačo (ali tujo) narodno. In to ob različnih priložnostih: na gostiji, veselici, v avtobusu, vlaku ali na njivi. Kdor želi preveriti Jožetove pevske sposobnosti, bo gotovo navdušen. Le tako naprej, solist Jože!

POŠLJITE NAM

SMEJOČE SE FOTOGRAFIJE

Ugotovili smo, da je smeh v dvoje vsaj enkrat bolj zdrav, kot če se režiš sam. Zato so na našem natečaju Naj... smeh '97 predvsem fotografije parov, ki so očitno bolj pristne od onih, na katerih se smejejo v mono tehniki. Avtor fotografije JOG pravi, da ne ve, zakaj tako prešeren smeh IRENE KUMER in MIHE PETKA. Ona je prva dama Organizacijske enote zavoda za šolstvo MS, on pa (običajno) prva violina v orkestru svetnikov radenske občine.

Če ga imate, nam kakšen naj... smeh pošljite tudi Vi! Ne bo zastonj!

NAJ... SMEH '97

VERŽEJ SAMOSTOJEN, HANŽEKOVIČ NOVI ŽUPAN

SENZACIJA: Šušljalo se je in šušljalo, pa nikoli ni bilo čisto zanesljivo: da bo namreč okraj verženski komunalno samostojen, da se bo odcepil od matice lotmerske. Po zadnjih pentutarskih informacijah je napočil dolgo pričakovani dan nič!

Kot kaže fotografija, je bilo v času prizadevanj za občino Veržej kar nekaj tajnih, z žlahtno kapljico podkrepljenih sestankov, kjer so se do potankosti domenili, kako po mirni poti uresničiti stoletni verženski sen.

Levo je mesar z najhitreje rastočo klavnostjo, gospod MIRKO HANŽEKOVIČ, ki je po dolgih pogajanjih pristal na odgovorno funkcijo prvega verženskega župana (kaže, da bo funkcijo opravljal profesionalno, skrb za pujsje in krave pa prepustil naslednikom).

Desno pa lahko vidite DRAGA LEGENA, svetnika sedanje lotmerske občine. Zadeve glasno noče komentirati (kar v Pentutih vsled odgovornega položaja gospoda Legena v obstoječi veliki občini prav dobro razumemo). Foto: JOG

Evo ti ga, ná!

WERNER POJE MARIJANO

Mož mesijansko razširjenih rok je Nemeč JOACHIM WERNER.

Živi v Ingolstadt, pa je vseeno član slovenskega društva Lastovka.

Slovenija mu je torej pri srcu – nazadnje smo ga videli v Vadarcih, kjer je bil s skupino izletnikov.

»Škljocnili« smo ga ravno, ko je občuteno prepeval o sladki mali Marijani. JOG

SLO über alles!

ALPINIZEM

GARGAMEL NA SODU

Oaj, kak je tū gori fajn slika!

Oster Lipenov pogled (četudi skozi fotobjektiv) je ujel kamermana lokalne beltinske televizije Kanal 3 VILIJ ROUSA - GARGAMELA v trenutku, ko se je naveličal običajnih posnetkov in meni nič tebi nič splezal na velikanski sod ob nogometnem igrišču v Gančanih. S tem je seveda želel izboljšati sliko (ne tudi tona), kar mu je omogočil najbolj slavni regijski sodar, MARJAN MAUČEC. Ob tem, da je postavil okrogli objekt (v njem naj bi – ko bo denar – uredili slačilnice in družabne prostore za sodnike in klubske funkcionarje), je tudi pokrovitelj gančanskega kluba SMAKI in predsednik beltinskega prvoligaša. Foto: Deko

Ko bo Kobilje veliko, bo velika tudi črka K!

Besedilo: JOR, foto: NAJ

DVA PRIIMKA ZA SREČO

Avtor:

*Juzana Ficko-
Matko*

Avtor:

*Filip Matko-
Ficko*

Stalni in najlepše fotografirajoči sodelavec Pentut Lipen je pred dnevi slavil. Odločil se je za življenje v dvoje, in to čisto uradno. Da bo zveza trdna, sta se tako nevesta SUZANA kot mladoženec FILIP odločila, da v znak medsebojnega spoštovanja obdržita svoja priimka in jima dodata partnerjevega. V imenu redakcije Pentut veliko sreče tako FICKO-MATKOVI kot MATKO-FICKU!

Kaj je odkril Penov iskalec sledi na površini Obmurja?

Trgovina z gramozom je

»strašen biznis«

KOT DA BI JIH KLONIRAL, SE MNOŽIJO »MOBITEL PODJETNIKI IN OBRITNIKI«, KI BI RADI Z GRAMOZOM BAJNO ZASLUŽILI – ZGODBE O PROPADAJOČEM BAGRU V BAKOVSKI GRAMOZNICI, IZRABLJENI ASFALNI BAZI V LIPOVCIH IN TRDIH POGAJANJIH ZA VUČJO JAMO

»Naj bo Obmurje spet dežela gramozna in gramozničarstva!« je neki dan menda vzneseno vzkliknil prvi obmurski cestar Vitomir Gyöerek. Trgovina z njim je bila, je in bo »strašen biznis«, je z neprikritim zadoščenjem dodal direktor soboških cestarjev, ki si obetajo mastne dobičke iz avtocestnega megaprojekta, ki naj bi »štartal« že to jesen. V redakciji Pena smo po tem, ko smo iz Nasinega laboratorija v Pasadeni v Kaliforniji dobili prve posnetke raziskovalne postaje Mars Pathfinder (iskalec sledi), ki raziskuje površje rdečega planeta, odkrili nenavadno podobnost med njihovimi in našimi posnetki. So tudi na Marsu gramoznice? Če so, kako izdatni so gramozni kraterji? Bi bila mogoča medplanetarna trgovina z gramozom?

PRVA ZGODBA: TROHNEČI BAGER V SOBOŠKEM MORJU

Nihče več ne ve, od kdaj je potopljen na robu bakovske gramoznice. Pomgradovi gradbinci bi se ga radi čimprej in na vsak način odkrižali, saj jim je pri njihovih mega načrtih s »kamenšnico«, znano kot soboško morje, v veliko napoto. Toda carina v Ljubljani ne pusti, da bi ga kar tako odstranili, saj naj bi njegov lastnik, menda zdomec iz Domžal, pri uvozu iz tujine prišel navzkriž z zakonom. Zgodba čaka na epilog na višjem sodišču v prestolnem mestu že rekordnih 17 ali 18 let, vanjo pa so bili po uradni dolžnosti vpleteni ali so še UNZ Murska Sobota, carinarica v Ljubljani in Murski Soboti ter Republiška carinska uprava, Javno pravobranilstvo Republike Slovenije, sodišča in morda še kdo.

Pravijo, da je plovni bager s transportnimi trakovi, ki je v času nakupa z vso potrebno opremo in priključki stal okrogel milijon nemških mark, nekaj časa, tri ali štiri leta, črpal gramoz, potem pa ga je država zaplenila in začelo se je dolgotrajno in dušemorno preigravanje scenarijev na temo, kaj storiti. Domžalski podjetnik, ki je skoraj že obupal, saj je njegova družina in rodbina v delovni stroj vložila večino svojega takratnega dela in imetja, se je pred državnimi in sodnimi mlini umaknil v Švico. Bager, ki bi ga gradbinci radi umaknili iz gramoznice, pa je zaradi okrog tri tisoč litrov lahkega kurilnega olja v rezervoarjih sprva pomenil ekološko bombo, kasneje pa je bil vedno pogosteje tarča nepridipravov, ki so ga pridno »skubili« in se je postopno potapljaj. Po izračunih nekdanjega Pomgradovega direktorja Pavla Pongraca naj bi »operacija« odstranitve delovnega stroja pred desetimi leti stala najmanj 15 milijonov dinarjev.

DRUGA ZGODBA: ODSLUŽENO ASFALTNO BAZO BODO ODPELJALI V BOSNO

Morda bi pomgradovcem pomagala ali pa vsaj svetovala mariborska zasebna družba Špitaler, ki je odkupila pred dnevi od Gyöerekovih cestarjev za neko firmo iz Bosne za 220 tisoč nemških mark strojni del

asfaltne baze v Lipovcih. Ta je podobne starosti kot trohneči plovni bager v bakovski »kamenšnici«, da so posel sploh sklenili, pa je bil pogoj, da mora baza iz Obmurja. Menda bo za preselitev v avgustu potrebnih kar 17 tovornjakov in delovnih strojev.

Za Bosance bo odslužena obmurska asfaltna baza dovolj dobra, se cestarji menda veselo muzajo. Ob ekološki spornosti so imeli hude preglavice z zagotavljanjem rezervnih delov, s predragim tekočim vzdrževanjem in s skoraj popolno dotrajanostjo. »Biznis« v Lipovcih pa še ni končan. Za zemljišče, kjer stoji požrešna in umazana tehnologija, in ki je na strateški lokaciji, se med drugim zanimajo naftne družbe Agip, Moll, Petrol in Shell, ki bi si rade uredile parkirišča, ter prevozniska podjetja in posamezni prevozniki iz Slovenije in tujine. Penov iskalec sledi pa je v neposredni bližini odkril še eno gramozno jamo, podobno kraterjem na Marsu.

TRETJA ZGODBA: NAVZKRIŽNO TULJENJE ZARADI VUČJE JAME

Dosedanji gramozničarski monopolist Cestno podjetje se že nekaj časa trdo pogaja z odborom za zaščito Vučje jame pri lipovskem športnem centru. Civilna iniciativa združnega pravnikarja Jožeta Tivadarja bo šla do konca, tudi na ustavno sodišče, da bi ohranila lipovsko »kamenšnico« in preprečila njeno poglobljanje ter črpanje gramozna. Gyöerek in njegovi pa prav tako ne nameravajo popustiti, saj naj bi bilo v jami za okrog 570 tisoč kubičnih metrov zalogo izredno kakovostnega gramozna, ki bi ga uporabljali predvsem kot dodatek asfaltnim mešanici.

Kot da bi jih kloniral, se množijo »mobitel podjetniki in obrtniki«, ki bi radi z gramozom bajno zaslužili. Obseg trgovine s strateško surovino raste premozorazmerno z množenjem novih gramoznih kraterjev v Bakovcih, Krogu, Dokležovju, Ivanjcih, Petišovcih, Krapju, Konjišču, Kušanovcih, Puconcih in drugje. Gramoz pridobivajo iz kamnoloma v Sotini in posameznih rokavov reke Mure. Penov Pathfinder je posnetke Obmurske površine že poslal v Nasin laboratorij.

Penep, fotografija: JURE ZAUNEKER

Konec maja in v začetku junija so pripravili člani kluba oldtimerjev iz hrvaškega Zaboka reli s starimi motocikli. Med slovenskimi udeleženci je bilo pet Pomurcev, in sicer MARTINA in JANKO KAVČIČ iz Ljutomera, ALOJZ KOPŠE iz Apač in EDO BERDEN ter JANEZ FARIČ iz Murske Sobote. Prav slednji je za Pen zapisal nekaj vtisov z dela poti, ki se mu je posebno vtisnil v spomin – doživeli so namreč legendarni Vukovar.

Na pot smo krenili 30. maja iz Zaboka. Po 280 kilometrih smo se ustavili v Vrhpolju, kjer smo prenočili – na izbiro smo imeli parket telovadnice tamkajšnje osnovne šole ali travo.

Sveže in rahlo vetrovno sobotno jutro. V zraku čutimo napetost, saj je naslednji cilj VUKOVAR. Proga Vrhpolje–Djakovo–Osijek. Na obvoznici pri osiješki tovarni Saponia (ali kar je še od nje ostalo) čakamo na mejni kontrolni točki mednarodnih mirovniških sil UNTAES in civilne policije ZRJ ter Hrvaške. Vodilni se pogajajo za vstop na to območje. Eden od motoristov na čelu kolone pride mimo in pravi, naj odstranimo vse znake, ki bi kazali nacionalno pripadnost. Pove še, da naj zaradi morebitnih in ne hodimo po travi. Napetost in radovednost se stopnjujeta. Hrvaška policija nas prepusti v spremstvo tako imenovanim civilnim patroljam na zasedenem ozemlju. In krenemo.

Kilometri ravne ceste, z obeh strani polja rodovitne črne zemlje. Približujemo se prvemu naselju, pred njim opazimo v travi ležečo tablo z napisom Vukovar. Stoji pa tista z napisom Prepovedano fotografiranje. Smo v predmestju, hiše so porušene, ponekod iz ruševin že poganja trava. Okolica ostaja neurejena, ker so povsod mine.

Vsake nekaj metrov domačini s policisti, ki nemo opazujejo hrumečo kolono. Tu in tam kakšen s tremi prsti pozdravlja motoriste. Po zraku priletita dva kamna, skupina mladeničev se približa cesti. Pljuvajo, mi pa se umaknemo v sredino, kot da ni bilo nič. Še pred vstopom je kolega Štef naročil: »Vozite brez ustavljanja!«

Tabla Borovo naselje. Usmerijo nas na nogometno igrišče, kjer se je ura na semaforju po osmih minutah ustavila. Na igrišču polno policistov in modrih čelad. Navežemo nekaj stikov, med drugim s kapetanom iz Jordanije. Premikamo se lahko v krogu petih metrov. Po isti poti zapuščamo Borovo naselje, zdaj je ob cesti veliko več ljudi. Zaradi hrumenja nerazločno slišim njihovo vpitje – obrazi in kretnje z rokami nam dajo vedeti, da smo odveč.

Prevozili smo približno 300 kilometrov in se vrnili v Vrhpolje, kjer so nam skuhalo pravi pasulj. Prenočišče kot prej in nato povratna vožnja do cilja relaja v Zaboku.

Utrujeni smo od okrog 900 kilometrov vožnje in polni vtisov. Na televiziji ni mogoče

videti in ne dojeti vukovarske realnosti, tam moraš biti v živo.

Janez FARIČ

Pozdrav norosti – predmestje Vukovarja

V Vrhpolju so dobili priznanja tudi ljubitelji starih motorjev iz naših krajev. Stojijo Janez in Martina KAVČIČ ter Edo BERDEN, čepi avtor reportaže Janez FARIČ.

20 minut na nogometnem igrišču v Borovem naselju je bilo ravno dovolj časa za fotografijo z jordanskim kapetanom.

Uživanje v

Za prakso držav z razvito demokracijo je kajpak nezaslišano, da bi kak nepomemben organ svoje sestanke zapiral pred javnostjo. Nekako smo se navadili, da javni niso edino sestanki, na katerih se policijski ali vojaški vrhovi dogovarjajo o nekaterih svojih akcijah, razkritje katerih bi sovražnikom lahko pomagalo pri odkrivanju najšibkejših točk tistega, ki se dogovarja. Tudi nekateri strankarski kadrovski in drugi notranji dogovori, kjer teče beseda ostreje, kot potem predstavniki strank to povedo v javnosti, so za javnost, predvsem torej novinarje, za zaprtimi vrati, da si stranka ne bi delala nepotrebnih težav. Navsezadnje je jasno, da so novinarji lahko tvoji simpatizerji ali celo nasprotniki in jim zato ne kaže kar povprek dovoljevati navzočnosti na internih dogovorih.

Potem so pri nas in še marsikje sestanki vlade, za katere pogosto ne bi bilo zdravo, da bi javnost vedela, kako so se ministri neke dvoglave koalicije pogajali, kateri od resorjev bo deležen izdatnejšega kolača.

Prav, in tudi ko kje v občini sprejemajo podrobnosti, mogoče obrambnega načrta, razumem, da jim ni do množice zvedavih novinarjev.

Toda o zapiranjih sestankov sem se namenil napisati tale razmislek, ker so si ondan spet enkrat privoščili hermetično zaprtje pri organu, katerega največji interes bi moral biti, da širša javnost čim več in čim natančneje zve o njihovih načrtih. Novinarje so postavili pred vrata na lendavskem sestanku vodstva pomurske madžarske narodnostne skupnosti. Organa torej, ki skrbi za usklajevanje potreb in želja med nami živečih pripadnikov madžarske narodnosti in ki je državni partner pri njenem izpolnjevanju ustavnih obveznosti do manjšine. Logično bi torej bilo,

KOMPENPEN

da je narodnosti v življenjskem interesu, da javnost ve, kaj dela, kaj načrtuje, kaj potrebuje, da bi potem tudi predstavniki oblasti veliko težje zamahnili z roko, ko je treba katerega od teh načrtov finančno podpreti.

Seveda sestanek ni bil za zaprtimi vrati povsem brez razloga. Na prejšnjem je namreč »nepreklicno« odstopil predsednik pomurskih Madžarov. Na tem so se namenili o odstopu razpravljati. In so sejalci ocenili, da so že »nepreklicni odstop« povzročili novinarji s svojim pisanjem o knjigi madžarskega zgodovinarja o Pomurju in trianonski pogodbi, s katero so pomurski Madžari »padli« v Jugoslavijo oziroma Slovenijo. Knjigo in njenega izdajatelja, založniško hišo pomurske madžarske narodnosti, je v Vestniku napadel prof. Vilko Novak, vodilnim iz narodnosti, še posebno direktorju Zavoda za kulturo madžarske narodnosti, pa niso bile vseč zlasti reakcije pomurskih slovenskih novinarjev. In seja je bila za zaprtimi vrati, po njenem koncu pa je nepreklicno odstopljeni in ostali predsednik razlagal, kako je potekala.

Če sem zapisal, da so sejalci našli razlog za zaprtje seje, moram tudi enako odločno zapisati, da dovolj tehtnega razloga zagotovo niso imeli. Gotovo bi jih morali o posledicah take vrste zaprtosti za zdravje vprašati tisti, v imenu katerih sestankujejo, odločajo, jih vodijo, prekmurski Madžari torej. Njim medsebojni prepiri njihovih funkcionarjev gotovo niso v interesu. Če pa so prepiri in izmenjava razlikujočih se mnenj pač normalen proces nekega ustvarjalnega odločanja, ne vidim nobenega razloga, da novinarji na uradnem sestanku ne bi mogli biti in poročati pač o tem, kar vidijo in slišijo.

Menim torej, da gre za spodrslij organizatorjev sestanka in dobro bi bilo, ako bi tako oceno sprejeli tudi v vodstvu prekmurskih Madžarov. Niti spekulativno pa ne želim razmišljati, da te vrste zapiranje sestankov organa neke narodnosti, ki živi skupaj z nami v isti državi, lahko pomeni tudi skrivanje načrtov, želja in idej pred novinarji, javnostjo, večinskim narodom.

MARJAN DORA

zaprtosti

POROKA IZ LJUBEZNI NA PRVI POGLED

Bilo je pravo goričko gostüvanje. Začelo se v soboto, 28. junija, okrog enajstih s prihodom ženina na nevestino domačijo. Tam je bilo po starih običajih delovno razpoloženje. Prvi trenutek so svate ignorirali in delali vsak svoje opravilo, potem so ženinu ponudili tri neveste, pa nobena ni bila ta prava. Moral si jo je, dobro skrito, najti v hiši. Kar dober nos je imel. Po kosilu, okrog 50 najbližjih sorodnikov je jedlo pri Veseli Goričanki (Melita je njhova hči), sta se nevesta in ženin uredila in oblikoval se je svatovski zbor, v katerem so na najdogovornejša mesta stopili poročni par, prič in dva para posvatbic in družbanov. Sledilo je fotografiranje pa slovo od neveste in odhod proti Gradu. Vmes so svoje spravili v žep radovski dečki, potem pa so sledili zelo resni dogodki: sedmi par (to mora biti srečen zakon!) je to leto rekel DA v graški poročni dvorani in si v cankovski cerkvi obljubil večno zvestobo. Poročena Melita in Roland Čontala sta potem ves večer in do jutranjih ur delila svojo srečo s še 160 svati v gostišču Majcen v Rankovcih. Dobro se je jedlo in pilo pa plesalo in pelo, tako da je tekkel pot po čelu ...

Melita in Rolandu se je pogled zgodil pred tremi leti in pol v disku, v Čardi. Njemu pri dvajsetih, njej pri sedemnajstih. Usodni sta bili mladost in norost, se na poročni dan smeji ženin, meni pa se je zdel »lušen«, sramežljivo priznava nevesta. »Moja mama je želela tako veliko gostijo. Veste, s poroko sem prehitela starejšega brata. Čeprav prvi trenutek nad tem nisva bila navdušena, je ta sobota zdaj res najin dan. Vsi so dobro razpoloženi, z nama delijo srečo, vse nama je naklonjeno ...« je bila srečna nevesta. O načrtih in željah pa Roland: »... da bi v življenju znala najti skupno nit. Trudil se bom, da bo žena odprla svoj frizerski salon na Cankovi in da bom sam uspešen na svojem delovnem mestu pri Slovenskih železnih ...« Stanovanje pa že imata, za poročno darilo v novi hiši v Černelavcih so ga pripravili Melitini starši. Tam bo v prvi polovici avgusta že slišati otroški jok. Melita si želi fantka, ime mu bo Filip, Roland pa punčko, ime ji bo Pamela. Poročila bi se tudi, če ne bi bilo tako. Do leta 1999 pač ne bi zdržala, treba pa se je poročiti na neparno leto. Lahko se zgodi, da bo letos pri Zdravčevih ali Čontalovih še ena gostija, to pa je že nova zgodba ...

V pričakovanju prvih svatov in ženina so pri Zdravčevih v Radovcih klepali koso, luščili koruzo, žagali in »kalali« drva ter čistili zrnje. Pred hišo pa je bila vprežena kobil Lasta s kočijažem Evgenom Carjem. Po vseh ceremonijah in kosilu sta se mladoporočenca zapeljala proti Gradu, vendar ni šlo vse gladko. Na pot so stopili radovski dečki in po opravljeni kupčiji, očitno je bila dobra za obe strani, šrango hitro umaknili.

Po polnočnem plesu in odkupu nevestinega čevlja je poročni šopek odromal čez nevestino glavo v neznanu. V ozadju so čakala dekleta. Ujela ga je nevestina sestrična Melita, ki je naslednja na vrsti za poroko. Tako pravijo!

Takole fotografijo si je zaželel dedek Ludvik: Naj bomo skupaj vnukinja in njen izvoljenec pa Dervaričeva Irena in Ludvik ter Zdravčeva Marija in Štefan, nevestini stari starši. Rolandovi babici Viktorija Čontala in Helena Fūkaš sta seveda tudi bili na svadbi in nič manj ponosni na svojega vnuka.

Goričko gostüvanje

Sreče in veselja so na gostüvanje prinesle številne maske.

Darila so pomemben del gostüvanjskega ceremoniala. Penovci nismo kršili pravil: mladima smo namenili celoletno naročnino na Vestnik in Penovo torto.

Svatovala sva Jure in Irma

Svatje so pozirali za PEN: ob nevesti sta priči Danica in Tomo Špirič, ob ženinu pa Jožica in Drago Fūkaš, za hrbtno neveste starša Alojz in Dragica Zdravec, za ženinovin pa Hedvika in Bruno Čontala. Mladoporočenca so vsi svatje spremljali do poročne dvorane v Gradu na Goričkem, kjer jo je poročil Marjan Hull, potem pa se v cankovsko cerkev, kjer sta si večno zvestobo prisegla pred župnikom Antonom Fakinom. Zvečer se je družba za slovesno pogrjnjenimi mizami v gostišču Majcen v Rankovcih potrojila.

VINCETIČ

NE JOČEM, KER BI POTEM MORAL DOSTI

DRAGO VINCETIČ, letnik 1953. PITI!

Človek s petimi poklici: strojni ključavničar, industrijski tehnik, inženir strojništva prve stopnje, poučevalec ob obdelovalnih strojih in upokojenec. Predvsem pa znanec s soboških ulic. Podobne imajo vsa mesta. Z mamo živi v enem stanovanjskih blokov, stanovanje pa je polno predmetov. Med njimi smo sedeli, se fotografirali in pogovarjali.

- Zakaj si že v pokoju?

»Kaj vem, epilepsijo imam in vse skupaj. Ob vseh poklicih zaslužim 42 tisoč mesečno. Moji kolegi pa so totalno brez vsega, četudi so inženirji druge stopnje.«

- Ti kdo na ulici mimogrede reče, da si klošar?

»Kakor kdo. Ne reagiram, ker sem se na to navadil. Sicer pa so klošarji popotniki iz mesta v mesto in so razgledani ljudje.«

- Te imajo za čudaka?

»Eni me imajo, a me ne briga, kaj ljudje "motajo". Nekateri pravijo, da me je škoda, zadnjič me je kolega želel odvreči v Švico. Pa ne grem, ker imam "dečarijo". Eden hodi v peti, drugi v šesti razred in živita pri svoji mami, ki ni moja žena. Deco imam rad in jima pomagam, kolikor morem. Testament sem na občini tudi že napravil, tako da imata stanovanjsko pravico v Vrtni 3. Po moji smrti bo vse njuno. Star sem 44 let in takšni že umirajo. Nočem biti posebež, rad bi bil "navadnež". Toda nisem primeren za ta teritorij. Če si v Soboti, si pač pijanec ali topel brat ali "kurvejš".«

- Pa si vendarle posebež, ker imaš toliko ropotije v stanovanju...

S potujočim muzejem je bila v Soboti ena z Dunaja, ki je sicer rojena v Budimpešti. Povabil sem jo k sebi. Vprašala me je, ali je to stanovanje ali delavnica.

Ampak mora biti razmetano, ker nimam kam s stvarmi. Včasih potrebuješ en vijak, drugič drugega!»

- Tvoj odnos do žensk?

»To je njihova briga, ne moja. Kakšne seksualne lenobe pa nočem imeti, kaj bi se s tem trgal. Nekoč sem bil z eno vso noč, pa se je smejala, saj me je bilo pol na kavču in pol na tleh. Celo njen sin nama je ob enih ponoči moral pripraviti večerjo.«

- Se ti ne zdi, da veliko piješ?

»Če pa sem žejen. Nekaj moram popiti ... Ne pijem niti preveč niti premalo.«

- Koliko je preveč?

»Ko škodiš svojemu zdravju, jaz pa telesa ne ogrožam. Lahko ti pokažem zdravniške izvide, da boš videl!«

- Si se kdaj drogiral?

»Ne. Razen, če mi je kdo kaj zmešal v »špricer«. Ampak droge so velik problem, ker se za mlade pri nas nihče ne briga.

(Med brkljanjem odpre kanglico za mleko, v kateri je spravljenih veliko nožev.)

Si videl? Okrog dvajset jih je. Zbiram jih, a jih ne uporabljam. Nisem agresiven, absolutno ne.«

- Kaj pa boš potem z njimi?

»Tehnološki postopek je zanimiv, zgodovino je mogoče razbrati z njih, kako so se narodi selili ...

(Dvigne še posteljo, v spodnjem predalu je stara, a verjetno dragocena puška.)

Iz prve svetovne vojne je. Tudi tu me zanima tehnologija, ne agresija.«

- Živiš v neposredni sosesčini zgradbe UNZ. Se bojiš policistov?

»Ne, saj se me izogibajo. Prav ko so na svojo stavbo montirali kamere, so mojemu fantu ukradli »bicikel«. Ni ga zaklenil, jaz pa sem tisti čas skočil na eno »palinko«.

- Kaj ti najbolj leži na duši, zdaj lahko javno poveš!

»Veliko učencev sem naučil živeti, ko sem štiri leta poučeval na CPŠ-ju. Izšolali so se, zdaj pa hodijo v Burgenland »okapat bur-

gulo«. Bil sem učitelj, študent na mariborski VTŠ, vajenec v Tovarni mlečnega prahu in pripravnik v Panoniji.«

- Reciva, da si soboški župan, kaj bi najprej napravil?

»Poznam Gerenčerja, ki me je vprašal, ali naj podre spomenik zmage. Rekel sem, da takoj. Pa ne samo spomenik, tudi vse cerkve in druge zgradbe. Tako bomo imeli lepo ravnico in živeli v šotorih. Vse je potrebno podreti!«

- Mamo kaj kregaš?

»Ne, samo malo glasneje govorim, ker slabo sliši. Potem pa doni kot nevemkaj po bloku. Imamo pa v njem take, ki vse takoj dajo na veliki boben.«

- Te kdaj premagajo čustva in osamljen zajočeš?

»Ne. Če bi jokal, bi moral spet veliko piti. Rekel pa sem, da ne pijem preveč.«

- Največ ti pomenijo otroci ...

»Da, najbolj jih potrebujem. Učil jih bom živeti tako, da ne bodo praskali avtomobila, da nikogar ne bodo pretepali, da bodo spoštovali okolje in pomagali ostarelim. Dolga leta sem delal v bolnici, vprašaj mamo. Zdej pa čakaj, da spijem malo vina, vidva pa kavo.

- Dober si ...

»Eh, dober, malo sem »hepnjeni«. Je to dovolj? Malo moraš biti. Zakaj bi bil pameten, če te potem vsak nadleguje.«

VINCETIČ

- Kako si lahko bil učitelj, če si »hepnjeni«?

»Hja, pa šolnik tako ali tako ne sme biti pameten.«

B.: BOJAN PEČEK, F.: NATAŠA JUHNOV

- Kje boš zakopan?

»V zemlji.«

- Kateri - Gorički?

»Kaj me to briga!«

- Kaj je smrt?

»Ti mi prej povej, kje je zemljiška knjiga?«

- Na občini.

»Ne, prek »štreke« je. Eno takšno knjigo, kot je potni list, si daš v žep in te zakopljejo. To je zemljiška knjiga.«

Feri
Lainšček

Soboški »pašaluk«

Ob razpadu SFR Jugoslavije mi je kolega, sicer humorist, dejal: »Samo da ne bi po vsem tem nastajajoče države začele razpadati na pokrajine, pokrajine na občine, občine na krajevne skupnosti, te na vaške skupnosti in slednje na vaške četrti ...« Humoristova domislica, ki se mi takrat sicer ni zdela posebno posrečena, se mi je prvič asociativno obudila v spominu ob fenomenu t. i. nove lokalne ureditve, ko se je Slovenija tako rekoč čez noč razdrobila na številne bolj ali manj neznatne občine, ne da bi bilo ob tem kakorkoli poskrbljeno za skupno življenje na neposredno višji ravni – torej na ravni pokrajin, dežel, okrajev ali kakorkoli že bi se potem temu reklo.

A saj, razberljivo je bilo seveda že takrat, da se s takim sistemom lokalne ureditve »Ljubljana« hote spreminja v »Beograd« in da bi bila kakršna koli skrb za »skupno življenje na neposredno nižji ravni« pri vladanju iz enega centra zgolj ovira. Zato ta, pa naj bo še tako premišljena ali nepremišljena taktika in strategija, pač ni predmet te pomisli. Na humoristovo domislico sem namreč znova pomislil ob neki drugi očitni posledici teh poprejšnjih dogodkov.

Spoglejmo se samo z nekaterimi aktualnimi, že po definiciji političnimi dogodki in dogajanji v svetu ob Muri. Pokrajina, ki se je svojčas – saj se še spomnimo – imenovala Pomurje, je najprej doživela razhajanje med tistimi, ki se identificirajo kot Prleki, in tistimi, ki se imajo za Prekmurce, kar je ob vsem naposled medijsko kulminiralo z vzklikom ljutomerskega župana: »Bog ne daj, da bi bili Pomurci«. Obojim v posmeh ali morda le tudi v opomin je potem izšla knjiga dr. Tiborja Zsige Od Pomurja do Trianona, ki je z vsem spremljajočim dogajanjem vsaj Prekmurcem obenem dala na znanje, da del obravnavanega ozemlja pripada Madžarski narodni skupnosti in njenemu duhovnemu ozračju in da naj tega nikakor ne zanemarijo. V okviru vsaj ob razvojnih projektih združenih goriških občin se je naposled zastavilo tudi vprašanje identitete in celostnega razvoja Goriškega.

Skratka: fenomen »dvoriščnih občin«, zapriseženo »vrtičkarstvo« in neznozna sla po novih in novih delitvah, ali je to res tisto najbolj pričujoče, kar lahko nadomesti nekdanjo, morda res dirigirano, a vsekakor produktivno skupno zavest nekdanjega Pomurja? Več kot na dlani je, seveda, da ne. Dokaze o tej »skupni nesreči« bi lahko kajpada nizali, a vprašanje je, koga to še sploh zanima in kdo jih želi slišati. Pa vendarle – izbral sem si svojega, zame pač najbolj zgovornega: dotrajana knjižnica v Murski Soboti je v uvodoma navedeni »prenovi« izgubila status pokrajinske knjižnice. Postala je pretežno le še »breme« Mestne občine Murska Sobota. K sreči tudi še v tem času potekajo prizadevanja za gradnjo nove knjižnice. Vprašanje pa je seveda:

**kdo si v svetu ob Muri sploh
še želi, da bi bila morebitna
nova knjižnica pokrajinska
in študijska?**

Ruska mafija stanuje v Evropi

Mafija je ena od številnih skrivnostnih družb, ki so se uveljavile v svetu predvsem kot negativne sopotnice umazanih, nečednih poslov. Njeni koreni segajo v devetnajsto stoletje, v čas Napoleonovih vojsk. Vse se je začelo na Siciliji, od koder se je mafija zelo hitro preselila v Ameriko, kjer je izdelala svoj moralni kodeks (omerta) in celo posebni ritual ob sprejemu novih članov. Kasneje so emigranti utemeljili svoje mafijske družine v različnih deželah sveta.

Danes je mafija znova navzoča tudi v Evropi, predvsem v deželah, ki so živele bodisi na tej bodisi na drugi strani »železne zavese«. Največ se govori o ruski mafiji, ki se je v zadnjih petih, šestih letih izredno razširila pa tudi obogatela, svoje lovke, področna središča, pa »odprla« predvsem v Pragi, Bratislavi, Budimpešti, Beogradu ... Ruski minister za notranje zadeve general Anatolij Kulikov je pred kratkim na zaprti seji vlade potrdil, da je kriminal v ruski družbi prerasel v resen politični problem. Trenutno deluje v državi kar devet tisoč organiziranih skupin z več kot milijon člani. Lani so mafijske skupine povzročile več spopadov, v katerih je bilo ranjenih 553 oseb, več kot osemstokrat so podtaknili razstrelivo, ubili pa 141 ljudi. Pripadniki različnih tolp so osumljeni 150 naročenih ubojev. Pri tem je ostalo nepojasnjenih kar 7500 umorov. Ruske tolpe se ne zadovoljujejo več s prodajo ali tranzitom mamil, z nelegalno proizvodnjo alkohola ali cigaret, z nadzorom prostitucije – marveč so se začele ukvarjati z denarnimi, kreditnimi posli. Samo lani je ruska finančna policija zaplenila 877 milijard rubljev, 4,6 milijona dolarjev, 477 kg zlata in 45 kg platine. Strokovnjaki sodijo, da je ruska mafija lani samo z mamili zas-

lužila do sedem milijard dolarjev, medtem ko so samo lani zaprli 701 ilegalno tovarno alkoholnih pijač. Seveda se za temi statističnimi podatki skrivajo nizek osebni standard in krvave drame posameznikov.

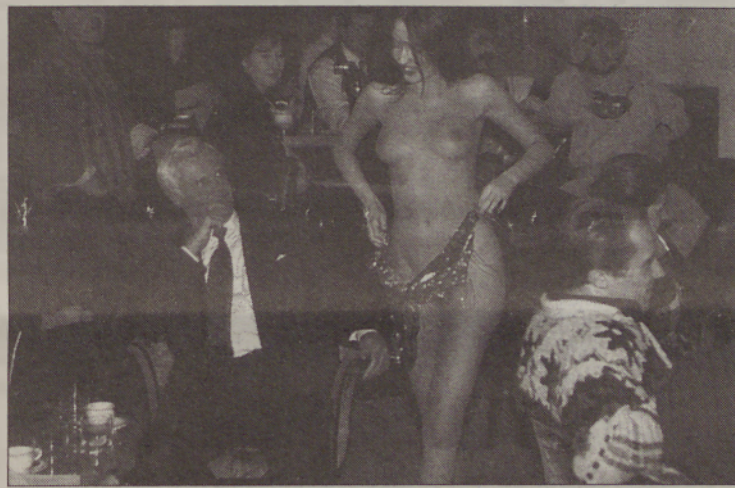
Ruska mafija je ves čas vračala udarce; do službenih, uradnih oblasti ima nekompromisna stališča, pri čemer se je najraje izživljala in maščevala nad novinarji in avtorji tako imenovanega »raziskovalnega novinarstva«. Prvega marca 1995 so z dvema streloma iz samokresa

mafije ter se tako znašel na nevarnem minskem polju. Zaradi njegove smrti je Boris Jelcin prekinil sejo ministrstva za zunanje zadeve, odhital v studio v Ostanki in sodelavcem pokojnega Listjeva izrazil »globoko sožalje«. Njegovi kolegi so po televiziji ves dan objavljali sporočilo v črnem okviru: »Naš molk naj bo opomin vsem, ki vladajo v tej družbi. Država, v kateri neomejeno vladajo kriminalne tolpe, je dežela brez prihodnosti.« Prav televizijski novinarji so odkrili temne strani ruske

llerjevi gradili iz generacije v generacijo, današnji mafijci v Rusiji dosežejo v dveh, treh letih. Med njimi je tudi Sergej Šašurin iz Kazana, prestolnice Tatarstana. Njegov koncern Tan ima 200.000 zaposlenih, med drugim je sponzoriral bolnišnico za tuberkulozo in neko otroško kliniko. »Kradel sem, vendar ne preprostim ljudem, a kar sem nakradel, sem vračal ljudem.« Po državi hodi s polnimi žepi bankovcev po sto dolarjev in že pred leti je izjavil za Los Angeles Times, da je najbogatejši človek v Rusiji. Zase trdi, da je baraba, vendar poštena, težak pa je najmanj 40 milijonov dolarjev. In še nekaj je treba vedeti: kriminalci, ki so se borili proti komunistom, so postali za mnoge v Rusiji pravi junaki. Vsaka etnična skupina (Čečeni, Gruzijci, Armenci, Ukrajinci in drugi) ima svoje lastne zločinske sindikate. Hierarhija je podobna kot pri Cosanostri, to pomeni, da je tudi ruska mafija pod vplivom tradicionalne, razvpite italijanske mafije.

Ruski in italijanski mafijci so se prvič srečali leta 1991 v Varšavi, leto dni kasneje so se predstavniki ruske mafije srečali v Pragi s predstavniki neapeljske tajne organizacije Camorra in kalabrijskim N'dranghetom. Praga je ostala idealno mesto za dogovore pa tudi za najrazličnejše politične, denarne in orožarske transakcije. Sodobna mafija lahko danes kupi vse, kar hoče, vpliva na politiko in usodo ljudi. Posamezne skupine vlagajo denar v banke, železarne, tovarne orožja. Vsote se gibljejo od dveh milijard mark navzgor ... Zato ni čudno, če v češki prestolnici živi trenutno tri tisoč ruskih »trgovcev«, za katere nihče ne ve, kaj kupujejo, kaj prodajajo ... Toda blago redno potuje na progi Palermo-Trst-Praga-Moskva in kakšen mafijski turist gotovo zaide tudi v Slovenijo. Ali pa pride k nam, kot je prišel gospod Žirinovski iz Moskve ... In medtem ko poročajo iz Beograda o številnih vlomih, izsiljevanjih in ubojih – nekateri zahodni časopisi so Beograd že imenovali Palermo na Donavi – , so incidenti v Sloveniji za zdaj samo še obračuni med srbsko mafijo, ki na veliko trguje čez Madžarsko in Slovenijo. Zaostruje pa se tudi obračunarski položaj v Zagrebu. Tu so v zadnjem času, točno v tridesetih dneh, »pospravili« kar pet žrtev zagrebškega podzemlja, ne da bi policija prišla atentatorje.

Tako tudi Slovenija, predvsem pa preostali del Balkana že doživljajo »blaginjo« evropskega standarda. Za začetek z negotovim, krvavim, korupcijskim okvirjem oziroma s črnim robom. To, kar so nekoč Rockefellerjevi gradili iz generacije v generacijo, današnji mafijci v Rusiji dosežejo v dveh, treh letih. Med njimi je tudi Sergej Šašurin iz Kazana, prestolnice Tatarstana. Njegov koncern Tan ima 200.000 zaposlenih, med drugim je sponzoriral bolnišnico za tuberkulozo in neko otroško kliniko. »Kradel sem, vendar ne preprostim ljudem, a kar sem nakradel, sem vračal ljudem.« Po državi hodi s polnimi žepi bankovcev po sto dolarjev in že pred leti je izjavil za Los Angeles Times, da je najbogatejši človek v Rusiji. Zase trdi, da je baraba, vendar poštena, težak pa je najmanj 40 milijonov dolarjev. In še nekaj je treba vedeti: kriminalci, ki so se borili proti komunistom, so postali za mnoge v Rusiji pravi junaki. Vsaka etnična skupina (Čečeni, Gruzijci, Armenci, Ukrajinci in drugi) ima svoje lastne zločinske sindikate. Hierarhija je podobna kot pri Cosanostri, to pomeni, da je tudi ruska mafija pod vplivom tradicionalne, razvpite italijanske mafije.

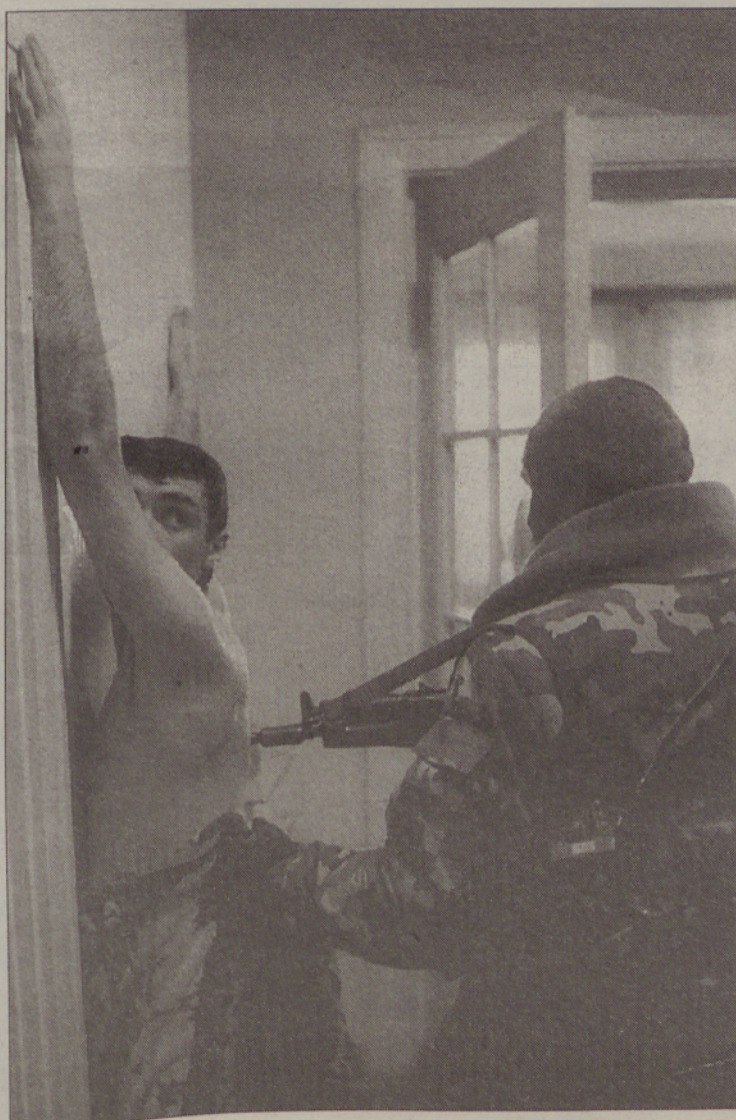

Obisk v nočnem klubu Stanislavski v Moskvi je samo za petičneže in tihotapce.

ubili novinarja Vladislava Listjeva, ki je samo nekaj mesecev vodil javno rusko televizijo in na njej napadal početje domače

mafije, ki je postala »družba« v družbi. Na dan so privlekli podatke, ob katerih se niso vzemirili samo domači državniki, marveč tudi evropska in ameriška policijska vohunska središča.

Zastrašujoč je podatek, da ruska mafija prekupčuje med drugim tudi z jedrskim orožjem. Znano je, da so leta 1994 iz dvorane nekega černobilskega reaktorja ukradli 150 gramov visokoobogatene urana (o čemer so Američani že posneli film). Uran so ukradli tudi v Peterburgu, v Murmanskju pa kar štiri kilograme urana za jedrsko gorivo v podmornicah. V Pragi so ujeli nekega češkega jedrskega fizika, ki je prekupčeval z uranom in ga prodajal mafiji, v Bakuju so aretirali njegovega sodelavca ...

Aretacija nekega kavkaškega mafijca v Moskvi

Branko Šömen

E V R O P A, E V O M E N E,

S to mislijo se nas je 27 mladih iz soboške župnije podalo na 5250 km dolgo pot po Franciji, Španiji in Italiji. Naš cilj je bil, obiskati nekatera znana mesta in kraje v teh deželah.

Kristusova leta – praznovanje rojstnega dneva nekje ob Azurni obali. 33 sveč so prižgali avtorju reportaže, kaplanu v cerkvi sv. Nikolaja v Murski Soboti g. Alojzu Benkoviču. (prvi desno)

Louvre. Eden najslavnejših muzejev na svetu z značilno piramido.

Kulturni center Georges Pompidue z značilno razgibano fasado.

Na hribu Montmartre pod cerkvijo Sacre Coere se ob večerih zbirajo mladi. Pričarali smo lepo razpoloženje in uprizorili slovesno poroko. Vsi so z nami peli poročno koračnico ...

29. junija zvečer, ko smo se s tremi kombiji podali na pot z župnijskega dvorišča v Murski Soboti, se je orosilo marsikatero oko. Prvih 1350 km smo prevozili kar brez postanka. Na poti do Pariza smo se ustavili najprej v Reimsu, ob sloviti katedrali Notre Dame. Ker Reims leži v deželi Champagne, so trgovine okrog katedrale dobro založene s šampanjci. Ne bi bili Slovenci, če trgovin ne bi skoraj izropali.

Kljub utrujenosti si je večina želela videti Pariz, zato je bil postanek v Reimsu kratek. Ob osmih zvečer (v ponedeljek) smo se namestili v domu slovenske katoliške misije in zadihali pravi pariški zrak.

Takoj naslednji dan smo si šli ogledovat znamenitosti Pariza. Prva je bila zopet katedrala Notre Dame, ki je zgrajena na otoku Seine. Njena arhitektura, fasada in notranjost sodijo med čudesa sveta. To je bil tudi naš prvi stik s kulturo Pariza. Peš smo se odpravili do centra Georges Pompidu. Stavba v starem delu mesta izstopa s svojo fasado. Mnogo ljudi se zbira ob njej, umetniki pa nastopajo kar na ulici pred zgradbo.

Seveda je poseben čar, ko se voziš od znamenitosti do znamenitosti s podzemno železnico – metrojem. Tudi to čudo smo hitro raziskali in osvojili, predvsem s Smolarjevimi pesmimi. Če bi nastavili klobuk, bi se verjetno nabralo kar precej frankov, kajti mimoidoči so se ozirali za gručo pevcev.

Sprehod po Elizejskih poljanah, kjer prirejajo največje parade, je bil veličasten – ob še veličastnejših in elitnih trgovinah s parfumi in nakitom. V zadnjem času je na Elizejskih poljanah še ena znamenitost. Odkrili smo znano restavracijo Planet Hollywood, kjer smo pasli oči ob slikoviti notranji opremi (prstni odtisi, lutke iz filmov A. Schwarzeneggerja, Brusa Willis in S. Stalona, to je namreč

njihova restavracija.). Na koncu Elizejskih poljan stoji slavolok zmage, pod katerim je grob neznanemu junaku.

Vrhunec dneva pa je bil vzpon na Eifflov stolp. Točno 914 dni pred letom 2000 smo si tudi mi iz zraka ogledali Pariz.

Obisk Disneylanda se nam ni najbolje posrečil, vreme je bilo namreč tisti dan kisló. Vendar se je Miki miška smejala tudi v takem vremenu.

Tretji dan v Parizu je bil še posebno zanimiv. Dopoldne smo bili v Louvru in si ogledali še pariško opero, popoldne pa smo se podali na hrib Montmartre, na katerem stoji lepa cerkev, pravo razpoloženje za mlade pa je na stopnicah pred cerkvijo. Kot se za Slovence spodobi, smo zapeli in zaplesali. Za povrh pa smo uprizorili pravo poroko z rižem. Ljudje, ki so bili na stopnicah, so pomagali peti poročno koračnico. Če bi metro vozil vso noč, bi tudi mi ostali pozno v noč, tako pa ...

Zadnji dan so se nekateri kljub slabemu vremenu podali na grob znanega pevca in kitarista Jima Morisona. Zvečer pa v veličastnem slogu slovo od Pariza (sok je tekel v potokih, nekateri so vadili poštevanko in 8 x 6 je bilo vedno 48).

Go West je bilo naše geslo naslednji dan.

Začetek menekenske kariere v Parizu. Ni slabo ...

Po dolgi vožnji smo prišli do znamenitega Le Mont de Saint Michelle. Zvečer smo prvič postavili šotore in prespali v kampu.

Nedeljo popoldne smo preživel v Lourdu, kraju Marijinega prikazovanja.

Ogled Andore bi nam skoraj odpadel. Motor v enem od kombijev se je začel pregrevati in na poti v to visoko državico (2500 m) je skoraj zakuhal. Mehanik v prvi vasi Andore nam je vozilo za silo popravil.

Zvečer smo s pomočjo taksista v Barceloni našli hotel, kjer smo prespali. Ni manjkalo niti podoknic – čisto pravih slovenskih. Že zgodaj zjutraj je sonce zelo pripekalo. Barcelono si bomo zapomnili na različne načine, eni po znamenitostih, drugi po sangriji ... Ampak videli smo Sagrado Familijo, cerkev, ki jo gradijo že več kot sto let in jo oblega množica turistov, sprehodili ali prevozili smo se ob Grambli in na koncu smo prevozili tudi olimpijsko vas Monjuic.

Prevozili smo 3000 km in se obrnili proti domu, prišla je utrujenost in z njo glasovi mladih: »Kaplan, idemo se koupat v mourje«. Prvi kamp na desno in že smo bili v morju.

Ogledali smo si še Figueres – muzej Salvadorja Dalija, tega vsestranskega umetnika, ki je svojo hišo preuredil v muzej, in odhiteli nazaj v Francijo.

Azurna obala – še dva dni počitnic se nam je prileglo. Kopanje in uživanje na najbolj slavni plaži sveta, v kampu pa smo praznovali rojstni dan.

Pot proti domu – postanek še v Aqualandu. In pot domov – v kombijih je bil mir, zmučeni in polni doživetij smo se zjutraj vrnili vsi živi in zdravi.

V Lourdu smo se pridružili množici romarjev ...

Po Barceloni je lepo potovati s kočijo in še razgled je čudovit.

Le Mont de Saint Michelle – to znamenitost sveta smo prišli občudovat tudi mi.

Cannes. Na polovici poti do slave ...

In Azurna obala. Nehali smo sanjati o njej in se prepustili njenim čarom.

E
V
O
M
E
N
E
C
E
L
L
I
S
V
E
T

Adi Smolar

Nič se ne zgodi brez nas

Čudež

Lurška
Mati
Božja
se premika

v Županjih Njivah pri Kamniku

Leta 1908 je Jerišov stric iz Županjih Njiv izpolnil zaobljubo: zgraditi je dal kapelico in vanjo postavil kip lurške Matere Božje, ki ga je naredil domačin Tomšič. Leta 1988, torej 80 let pozneje, je mladenič Janez Kuhar, doma v Županjih Njivah, zaznal, da se Marijin kip premika. Je bilo to znamenje, opozorilo ..., da vojaški vrhovi v Beogradu pripravljajo poseben scenarij za slovenske osamosvojitvene težnje – vojaški poseg?

Županje Njive smo obiskali »mimogrede«, tam se nismo mudili daljši čas, zato nam seveda ni bilo dano, da bi se sami prepričali, ali se Marijin kip res premika. Tisti, ki ob njem postojijo daljši čas, se zberejo (skoncentrirajo), zro Mariji v obraz, pa menda res doživijo čudež – premikanje Marijine kipa. Tako nam je zatrjela bližnja soseda Marija Mlakar, ki že leta skrbi za to kapelico in kateri je bila dana milost, da je tudi sama doživela čudež premikanje Marijinega kipa, vendar ne levo ali desno, ampak – kvišku, kot da bi se Marijin kip hotel dvigniti s podstavka. Povedala nam je tudi, da ljudje v zadnjih letih sicer ne prihajajo več tako množično, kot pred leti, ko se je razširil glas o premikajočem se Marijinem kipu, prihajajo pa z

moč, ki jo čutimo, pa je »surova« energija, ki se v človeškem telesu prečisti v pozitivno energijo in ostanke. Torej v odpadno energijo. To negativno energijo pa mora človek izločiti, denimo s prho. Medtem ko nas obliva voda, moramo z meditacijo telesu dajati določene ukaze, kot na primer: »Odvajam negativno energijo«

Kozmično sevanje ima v Županjih Njivah čez dan 25.000 enot. V Medjugorju in v Lurdu naj bi bilo manjše. Ponoči pa znaša sevanje celo 90.000 enot. Radiesteziisti priporočajo, naj se ljudje ne bi predolgo zadrževali pri kapelici, kvečjemu pol ure. Tudi zato ne, ker močno sevanje prihaja tudi izpod zemeljske skorje tamkajšnjega območja. Voda, ki teče pod krajem, je ravno tako »nabita« z zdravilnim sevanjem. Podzemski tok vode ob trenju s kamenino zdravilno oplemeniti kozmične žarke in ti se potem vračajo v vesolje. Odkar so uradno zaznali, ugotovili, da se v Županjih Njivah »nekaj dogaja«, so razglasili *Pot zdravja* (telesnega in duševnega), ki vodi od cerkve sv. Benedikta do kapele lurške Matere Božje.

Potlej, ko je mladenič iz Županjih Njiv (leta 1988) opazil premikanje Marijinega kipa, so v

Je premikanje kipa lurške Matere Božje v Županjih Njivah (pet kilometrov višje od Kamnika) naravni ali nadnaravni pojav? Kdo bi to vedel?

Človek je radovedno bitje. Naš sodelavec je ob kipu obstal »mimogrede«, zato se ni mogel zbrati in ni opazil premikanja. – Fotografija: N. Juhnov

avtobusi, avti in tudi peš. Zlasti s štajerskega in prekmurskega območja naj bi bilo največ romarjev, vsekakor pa tistih, ki jih pot zanese na Brezje.

In zakaj obisk v Županjih Njivah? Poteši radovednost, »ali se res premika«, vpliva na večjo vernost oziroma božjo navzočnost, pomaga k zdravju ...?

Mnogi od tistih, ki so se tam zadržali daljši čas v zbranosti, molitvi ..., vedo povedati, da prispeva obisk k duhovnemu in telesnemu zdravju. Tam, v Županjih Njivah, je menda močnejše zdravilno sevanje kot v svetovno znanem romarskem kraju Medjugorju. Do te ugotovitve so prišli radiesteziisti iz skupine Staneta Oblaka iz Škofje Loke. Spomnimo naj, da kozmično sevanje prihaja na Zemljo iz vesolja. To sevanje je lahko pozitivno, torej zdravilno, ali pa negativno, škodljivo. V Županjih Njivah pa gre za izrazito zdravilno sevanje. Izpostavljanje takemu sevanju pa ima na ljudi različne vplive. Pod takim vplivom je človek v neke vrste »transu«, v zamaknenosti, saj energijo dobesedno vsrkava. Nekatere ljudi potem boli glava, čutijo stiskanje v prsih ali pa dobijo »težke« noge. To je posledica tega sevanja. Ta energija,

kraju obudili v spomin ustno izročilo na župnika Jurija Humarja, rojenega 1819. leta, umrlega leta 1890. Rodil se je v streljaj oddaljenih Vodicah pri Mekinjah. On namreč vernikom ni dajal le duhovne tolažbe, upanja ..., ampak jih je tudi zdravil z »magnetizmom«, čemur sedaj pravimo bioenergija. Sam je vedno nosil le platneno obleko, pobarvano z domačim barvilom, kajti sukurna obleka mu je bila pretopla, ker je iz njega vedno izžareval magnetizem. Tudi zaradi tega je spal na slamnjači. Briti se ni mogel, ker se je (zaradi magnetizma) vedno porezal.

Čudež v Županjih Njivah? Morda. So namreč kraji, kjer se v nasprotju s človeškim razumom dogajajo stvari, ki begajo tako preproste ljudi kot znanstvenike. Nekaterih stvari si pač ne znamo razložiti z veljavnimi zakoni narave. Preprost človek potem pravi, da se dogaja (se je zgodil) čudež. Povsem drugače pa o zadevi sodijo cerkveni krogi, saj minejo desetletja, da razglasijo ali ovržejo »čudež«. Za zgled vzemimo Medjugorje. Vatikan (še) ni priznal, da se tam dogajajo nadnaravne reči, ne odvrta pa ljudi, da ne bi prihajali tja, kajti marsikdo najde tam svoj duševni mir. Tako je tudi z Županjimi Njivami. Š. L. SOBOČAN

Obisk pri desettisočem Sobočanu Milanu Mullerju

PETINDVAJSET LET

POZNEJE

V mestu Murska Sobota manj rojstev kot pogrebov – Danes živi v Soboti okoli 14.100 prebivalcev

Za zakonca Muller s Kroške ulice 63 v Murski Soboti je bil 28. junija 1972. leta praznik. Takrat se jima je rodil sinek Milan – desettisoči meščan. Prejšnji mesec je dopolnil 25 let. Ob njegovem rojstvu je posvetil Vestnik tej družini časopisno stran in tam je med drugim pisalo:

»Tako je še majhen ta Mullerjev Milan s Kroške ceste št. 63 v Murski Soboti, pa vendar je zadnje dni najpomembnejši meščan. Ob rojstvu, 28. junija letos, se mu je nasmehnila sreča. Komaj je prijoval na svet in že so začeli Sobočani vzklikati okoli njega: »Desettisoči meščan se nam je rodil ...« Vodilni v mestu so otročička nagradili in sedaj se veselo hahlja v naročju mame ali očeta. Pred dnevi sem obiskal srečno družino ...« In tako sem storil tudi zdaj, 25 let pozneje.

MILAN JE POROČEN IN OČE TRI LETNEGA SINKA

Čas hitro teče. Milan je poročen tri leta in ima toliko starega sinka. Fantku je ime Niko, ženi pa Jožica. Družinica živi v prvem nadstropju domače hiše. Za ženo si je Milan izbral sosedovo hči.

V osnovni šoli je bil desettisoči Sobočan povprečno prav dober učenec. Podobno je bilo tudi v triletni trgovski šoli. Bil je Petrolov štipendist in je dobil v tem podjetju zaposlitev. Doslej je delal na bencinskih črpalkah ob Cankarjevi in Tišinski cesti v Murski Soboti ter v Radencih. Zdaj dela že dalj časa na bencinski črpalki v Martjancih. Žena Jožica, ki je iz Kerečeve družine, je medicinska sestra v Moravskih Toplicah.

NEKOČ FIČKO, DANES TRIJE AVTOMOBILI

V petindvajsetih letih se pri hiši marsikaj spremeni. Oče Franc je bil delovodja pri soboški Komunalni in pri SGP Pomurje. Od leta 1991 je upokojen. Mama Marija dela na bencinski črpalki ob Tišinski cesti in bo predvidoma naslednji mesec upokojena.

Milanov najstarejši brat Franc je že deset let poročen in živi v Ropoči. Iz te goričke vasi sta doma oba starša. Doma živi še brat Janez. Je medicinski tehnik in dela v soboški bolnišnici.

Ob Milanovem rojstvu je bil pri hiši »fičko«. Zdaj imajo tri ali štiri avtomobile. S fičkom so se vozili devet let, potem so zamenjali dve stoenki, zdaj se vozijo v službo in na družinske izlete z golfom, yugom, renojem ... Potrebe in možnosti so pač danes drugačne kot pred desetletji.

VČASIH SE JE TEŽJE ŽIVELO

Ob mojem obisku nihče ni tarnal o težavah, s

katerimi sta se nekoč ubadala Milanova starša, a se je zanimivo ozreti nazaj. Oba sta bila rojena v Ropoči na Goričkem. Kruh sta si šla najprej služiti v Ljubljano.

Oče je delal kot tesar, mama Marija je skrbno gospodinjila. Domotožje ju je pripeljalo v Mursko Soboto. Precej časa sta se stikala v sobici, potem sta si zgradila hišo.

Milan je najmlajši sin. Živi v lastnem gospodinjstvu. Družinica se prijetno počuti v svojem mestu. Mlada zakonca rada kolesarita. Pogosto pa se odpravita s triletnim sinkom v soboško poletno kopališče. In ponosna sta na svojega nadebudnega naslednika.

ŠTEVILO PREBIVALSTVA SOBOTE SE POČASI VEČA IN ŠE TO NA RAČUN NOVIH PRISELJENCEV

Pred 25. leti sem v Vestniku tudi zapisal:

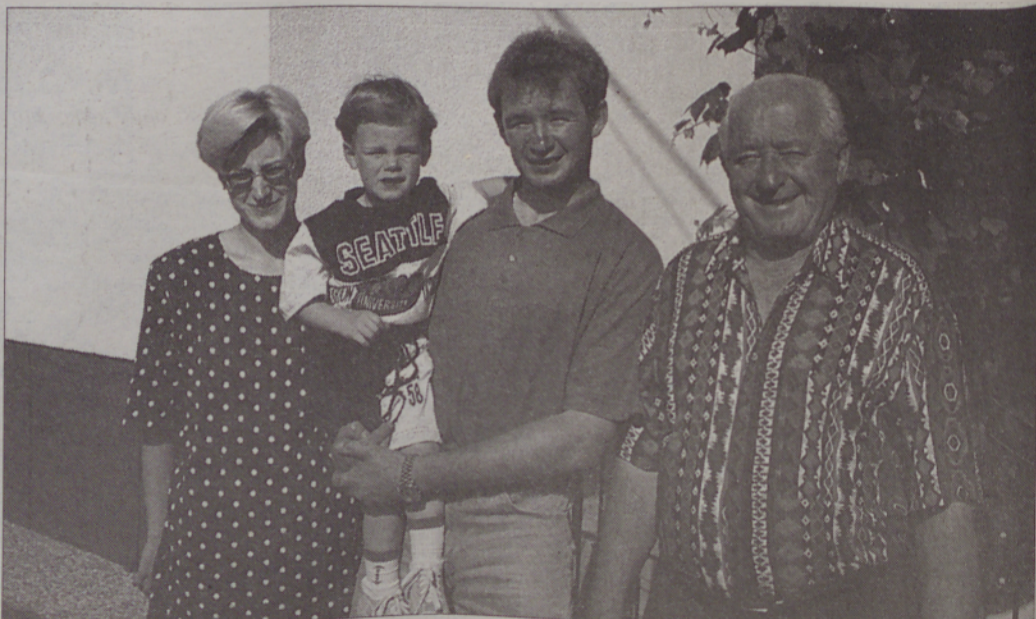
»Desettisoči občan Sobote - rasti srečno in morda boš kdaj podal krepko desničo dvajsettisočemu prebivalcu pomurske metropole?« Slednje se bo verjetno zgodilo, ko bo Milan že v letih. Za to trditev sem imel v mislih ugotovitev, da se prebivalstvo Murske Sobote počasi povečuje, in še to na račun priseljencev s podeželja in od drugod. V mestu je manj rojstev kot smrti.

Po podatkih referentke za statistiko Mestne občine Murska Sobota Mire Ogorevc živi zdaj v mestu okoli 14.100 prebivalcev. Leta 1981 jih je bilo 12.507, leta 1991 pa 13.857. Žensk je okoli 800 več kot moških.

Januarja letos je bilo rojenih na območju nekdanje Občine Murska Sobota 88, februarja pa 83 otrok.

Po 25 letih s fotoaparatom ponovno na obisku

FRANČEK ŠTEFANEČ

Desettisoči Sobočan Milan Muller drži v naročju triletnega sinka. Ženo Jožico si je našel kar pri sosedovih. Oče Franc je že nekaj let upokojen, mama Marija pa je bila ob mojem obisku v službi.

Jože Kocon se bori s kilogrami

V športnerekreativnem centru pri hotelu Lipa v Lendavi je firma Poslovne storitve Bojan Vidmar iz Ljubljane pripravila šesto izbirno tekmovanje *Martin Krpan '97 - najmočnejši Slovenec*. Tekmovalci so se pomerili v prenašanju škatel z iztegnjenimi rokami, sekanju Brdavsovih glav, prenašanju Krpanove kobilice, natovornjene s soljo; vožnji cize, v katero so morali naložiti vreče soli; nazadnje pa so preizkušali svoje (ročne) mišice še s tako imenovano simulirano vleko kobile iz hleva.

Glede na to, da je prireditelj obljubil (in tudi dal) lepe nagrade (prva je bila barvni televizijski sprejemnik), bi človek pričakoval, da bo v igri sodelovala množica močnih Prekmurcev, morda tudi kak Prlek, a ni bilo tako. Pomerili so se predvsem »tujci«, ki so tisti čas letovali v hotelu Lipa, in - zmagali. Največ točk (35) je zbral Rajko Kalister iz Kopra (!), potem Peter Fister (34), Gusti Benčec (32), Jože Pahor (30), Rudolf Klement (26), Tonček Škaper (25), Stane Legat (21), Marko Kokalj (16) in Borut Kelenc, »naše gore liste« (7).

Tam, kjer je ljudstvo (beri: volilci!), je župan. Lendavski župan Jože Kocon je bil seveda tudi na Krpanovi prireditvi. In dobro je, da je prišel, saj tisto soboto ni bilo treba ravno (po)skropiti vinograda. Sprejel je torej izziv in se v eni igri še sam preizkusil. Bogme, ni bila ravno lahka. Šlo je za prenos kobilice. V tej igri so morali tekmovalci (pa tako tudi župan Kocon, ki je »tekmoval«

Župan - Martin Krpan

Kar pogledajte me, svojega župana, kako močan sem: prenašam (ne da bi se spotaknil ob nastavljeni oviri) kobilico in vreče s soljo. Meni že ne bo treba »soliti pameti«. Ne dam se niti Ljubljančanom: obvoznica mora biti čimprej, kulturni dom raste, avtocesta bo šla skozi Pince ... - Fotografija: Termapress

zunaj konkurence) naložiti na leseno kobilico vreče s soljo (20-, 40- ali večkilogramske), nato pa kobilico in vreče s soljo prenesti po določeni poti in postaviti kobilico »na svoje mesto«, pri tem pa naj vreče ne bi padle z nje. Zmagovalec v tej igri je bil seveda tisti, ki je v najkrajšem času prenesel (s kobilico vred) največ kilogramov soli. Lendavski župan Jože - zdaj mu že smemo reči župan Martin Krpan - je prenesel (ne da bi se spotaknil ob vrečo, ki je bila na tleh) kdo ve koliko težko kobilico in - verjeli ali ne - 40 kilogramov soli. Aplavz je bil kar velik, materialne nagrade pa ni bilo, saj niso nagrajevali zmagovalca v posamezni igri, ampak tistega, ki je

Ženske so vzdihovale: «Oh, kakšne mišice!»

sodeloval v vseh igrah in zbral največ točk.

Jože Kocon (župan Martin Krpan) je »opravi čas« domačih moških vsaj v eni igri. Kdo bi vedel, kako bi se odrezal v drugih? Voz oziroma cizo bi najbrž že vozil, saj ima »vozniške« izkušnje z vodenjem občine. Rok (prva igra) pa najbrž ne bi izlegnil v vodoravno držo, saj bi potem kdo pomislil, da se »predaja«, ali pa, kar je tudi nerodno, da ga vodi luna. Tudi glav ne bi sekal, četudi bi (so) bile Brdavsove, saj ni pristaš »čistke«. Kaj pa vleka kobile iz šale? No, ni šlo za pravo kobilico, ampak so tekmovalca postavili med dva stebra, mu dali v roke ročaj, na katera je bila obešena utež, in potem je bilo treba kar najdlje vzdržati. Zmagal je tekmovalec, »kateremu je ura pokazala najdaljši čas.« Že takrat, ko je župan prenašal kobilico, so ženske vzdihovale: »Oh, kakšne mišice, kakšna moč ...!« Smemo torej sklepati, da bi se dobro odrezal (dolgo vzdržal) tudi v tej peti, tako imenovani *fitness* igri. Razgibanje, telesni napori ... bi mu tudi koristili, saj vselej, ko pogleda na tehtnico, sklene, da se bo treba znebiti nekaj kilogramov.

STEVEN SPIELBERG

Nekoč so maturantje svoj vzpon v resnost vzeli bolj dosledno

Globoko poštüvana vküpzbrana ápočina ...

45-letnica VIII. razreda Gimnazije Murska Sobota

Tudi letos, kot zadnja leta nasploh, smo lahko po mestnih ulicah Murske Sobotice spremljali maturantke in maturante številnih srednjih šol (pa naj bodo to z zaključenim drugim(?), tretjim(?) ali četrtem letom srednjega šolanja), ki so brez pravega programa in reda zaprli skoraj ves promet po ulicah v središču mesta pa tudi v večini križišč. Poleg tega pa so v glavnem piskali s piščalkami, da je šlo skozi ušesa, le pesem se je slišala bolj poredko. Kakšen pa je bil naslednje jutro mestni park, pa raje ne omenjajmo. To je bil seveda tradicionalni pohod maturantov, ki se javnosti pokažejo, da vstopajo v svet odraslih, pa čeprav so šele končali četrty razred in jih matura še čaka.

Kako je to potekalo nekoč in zakaj nekateri izobraženci danes težko razumejo »maturantski cirkus« po ulicah, smo se pogovarjali z magistrom oziroma upokojenim veterinarjem Emerikom Zverom, ki je s svojo generacijo maturiral leta 1952. Po 45 letih so se namreč te maturantke in maturantje letos zopet srečali ter osvežili spomine.

Ob slovesu od šole so pripravili program s predajo ključa šole (prva predaja ključa po 2. svetovni vojni) tretjim - tedaj sedmošolcem! - letnikom, le-tim so pripravili poseben govor, zahtevali od njih podpis, da so ključ prejeli v varstvo, in ga jim potem z vrha šole spustili v objem. Govor iz leta 1952 je v pisni obliki ohranjen in tedaj ga je prebral Štefan Trajbarič:

Globoko poštüvana vküpzbrana ápočina!

V montrepunom žitki smo priromali do znamenite lestvice, na šerof nega dale klinov. Ništermin od nas, šeri so bole paklavi bili, se je pošamerilo i tak do ešče idnok nastanek na tom zagnjom klini öröküvali. Vi pa, šeri ste kotrige ove druge polovice, stogijte gnes na ednom preveč znamenitom križpoti Vašoga žitka, včakali ste se tiste vöre, da slovou gemlete od te stoukrat prekunjene pa palik stoukrat povalgjene šole. Velki er je to i gizdavo se čüjje, ka ste praj skončali Vaše föenje.

Dosta ste čüili, dosta se se čüili, dijački, angleški pa rusoski ste gučali, od sakšega najmenšoga črva pa do divjega oroslauša ste tao vzeli, za bregje i dole, pa velke varaše ste angemali. Od francuske reberije ste se tüdi čüili, dosta znamenitih vladarov ste gučali, pravli so Vam, kak je svet nastano, pa čüili so Vas, ka more sigdar tisti gvinati, šerf se za svoje nagibe bojüje. Računali ste, kelko intereša dobite, či v banko telko pa telko rajnški date, kelko žita zraste na ednom klatfri zemle, kak se krajda držü i kak se cota stepe, ali ka je najbolje glavno,

Obletnica mature po 45 letih

Od še živečih 20 maturantov letnika 1951/52 se jih je letos na kosilu ob obletnici zbralo 17, ki so se za spomin fotografirali pred portalom soboškega gradu, manjkali pa so Alojz Bakan, Drago Šiftar in Dragica Kerčmar (članica SAZU).

Povorka maturantov 1952. po Lendavski ulici z bobnarjem na čelu (Drago Šiftar), konjem in kočijo, ki jo je vozil Štefan Poredoš (na njej sedijo v frakih in s cilindri: Emerik Zver, Štefan Trajbarič in Stanko Paldauf) ter za kočijo peš preostali maturantje v povorki s harmonikarjem Ivanom Mozermem.

eto moja velko knigo, da ste ta dar od nas sprijali.

Ar smo skončali našo dužnost, tak mislin ka nemam več eti nikšoga iskanja, zato prerežen zdaj doli tou zeleno litero, naj spadne i se raztrga!

Tedaj so osmošolci (danes bi to bili četrtošolci) ubrano zapeli *Gaudeamus igitur* in se nato podali na obhod po mestnih ulicah. Za pohod so si nekateri oskrbeli frake in cilindre (v tistih časih vsem to ni bilo mogoče zagotoviti), najeli so konja in kočijo, imeli s seboj harmonikarja ter na čelu povorke bobnarja. Mesto so obhodili v koloni in prometa sploh niso ovirali.

Čez 14 dni jih je čakala matura in po opravljeni maturi so imeli valeto oziroma večerjo v gostilni Turk (ta gostilna je stala nekoč nasproti sodišča, danes bi bila diagonalno prek križišča nasproti hotela Diana). Valete so se udeležili le maturantke in maturanti ter njihovi profesorji. Na maturantski izlet pa so se podali z vlakom čez nekaj dni ter si ogledali Plitvička jezera, Split in ladjedelnico v Kraljevcu.

Gradivo in fotografije je posredoval mag. Emerik Zver, zapisal Filip Matko

Povorka maturantov 1952. na današnji Slovenski ulici, v ozadju bi bila danes na posnetku stavba SDK-ja (Agencija za plačilni promet), leta 1952 pa je bilo tam frizerstvo Donko, ključavničarstvo Grabar in v zgornjih prostorih stanovanja.

navčili ste se lepe numere pisati. I eto, gnes je vse to za Vami, vse je minoulo, ali spomenek na tou donek ostane. Prvle liki bi zapüstitil to škrinjo našoga žitka, te bič za naše hrbite, te vretino naših skuz, te bridki pehar i neven kak bi ešče imenüvao to širikiklato katülo, gnezdo nevol i bolečin, se s par batrivnimi rečami na Vas obrnemo poštüvani mantrnicke, naši öröki, s šerimi rečami Vam ništerne tanače ščemo dati, šeri so Vam na hasek slüžili vu Vašom prišestnom kebzüvanji. Edno, šero je najbolje potrebno, ka si zapomnite: kebzüjite, ka vu skušnjavanje ne spadnete, ali z drugov rečjov, lčite se, ka se v morgji cvekov ne vtopite. Bojte sikdar meštri Vašoga posla, vö si zračunajte na regule vremenov, gda je termin, ka te pa lejko pitani. Dugi betegof ne abajte, bejlo na čarnom prosto pri tistom, šeri zgrüntava obisti i srce.

Zdaj pa Vam ljublene korine 7. klasa! Poštüjte Vašo moško ápoščino, ne kregajte se z njimi,

ar z moškami se kregati glij telko znamüje, kak z gologa psa kožo doj vlačiti. Zapomni si Ti, moški türen, pikačü osej sedmoga klasa, ne vlačü telko dima v sebe, ar so Ti že plüča itak preveč povojena. Či boš že to delao, tak mislim, da Te od toga nemrem odvrtoti, Te že vlačü tan, gde Te nišče nede vido. Naj Ti štri štok nede plevnjek Tvojih čikov. Ešče ednok, dragi moji, šatrüjte sigdar i zapomnite si, ka šatringe telko valajo, kelko blodni na nje dajo. Zdaj ste čüili ništerne tanače, šeri so Vam potrebni, ar mislimo, da te ete bar nikelko poštüvali, zato Vam zavüpamo edno veliko stvar. Prek damo gnes te čaren velki vsemogouči klüč šrtoga štoka. Gor ga sprimi, Ti vözrendelüvani poslanec sedmoga klasa, ar je Tvoj klas na Tebe preveč velko dužnost vözrendelüvao.

Tak eto smo naš tešamentališ vöповedali pa za našo, či glij nej velko erbjo, erbaše zrendelüvali. Pridite tak Vi, dragi poslanuš sedmoga klasa, i podpišite se vu

DA NE BO ZAVRELO ...

Penovi preddopustniški nasveti

1. nasvet

Na vožnjo po slovenskih, še posebno pa hrvaških cestah, ki vodijo proti morju, se psihično pripravite že teden dni prej. Že itak preobremenjene ceste so v letošnji sezoni popolnoma zasedli turisti iz Češke, Slovaške in Madžarske. Pa ne, da bi imel človek kaj proti njim, hvala bogu, da so zapolnili turistično vrzel, ki je nastala zaradi množičnih potovanj nemških in avstrijskih turistov v eksotične dežele. Gre samo zato, da se je potrebno na njihov način vožnje pripraviti.

To pomeni, da njihovi jekleni konjički obvladujejo hitrost do 80 kilometrov na uro, da potujejo v strnjeni koloni, najmanj po trije skupaj, da njihovi šoferji ne uporabljajo vzratnih ogledal in smerokazov ..., skratka, polna mera previdnosti ne bo odveč. Če pa bo morebiti zavrelo, priporočamo ledeni čaj, ki ga imejte vedno ob sebi v hladilni torbi.

2. nasvet

Pametno je, da odhajate na hrvaško morje s tujo valuto, in da marke, še bolje dolarje, menjavate po potrebi. Priporočamo menjalnice. Če pa se zgodi, da kun za cestnino na hrvaških avtocestah nimate, lahko plačate v tolarjih ali kakšni drugi valuti. Menjalni tečaj je pri tem početju »drseč«.

3. nasvet

Vozite previdno, upoštevajte cestno-prometne predpise. Če pa bi kljub temu naleteli na radar zaradi prekoračitve hitrosti, priporočamo strpno dogovarjanje z možmi postave. Ne bodite presenečeni, če bodo zahtevali odvzem vozniškega dovoljenja ali vrtoglavo visoko kazen za prekršek. Ta se bo prepolovila, če jo boste, seveda na vašo željo, poravnali brez računa.

4. nasvet

Gneča na trajektih je nepopisna, nestrpnost potnikov pa prav tako.

Koristno je povprašati za vozni red trajektov in v pristanišču kaže biti nekaj ur pred napovedanim odhodom.

Za pomiritev priporočamo sendviče z goričko šunko in zvrhano mero potrpežljivosti. Sicer pa, cilj je na dosegu.

5. nasvet

Čeprav imate sobe ali apartmaje pravočasno rezervirane in plačane pri vaši turistični agenciji, to še ne pomeni, da bo rezervacija tudi držala. Dalmacija je prebukirana! Zato nasvet – pri svojem gostitelju nekaj dni pred odhodom povprašajte, kako in kaj. Da se vam ne bo zgodilo tako kot mladi družini iz Lendave, ki po 13-urnem potovanju ni dobila rezervirane sobe v hotelu A-kategorije na Korčuli, ali drugi štiričlanski družini, ki so ji namesto dveh plačanih dvoposteljnih sob dodelili (širokosrčno, brez slabe vesti) eno s tremi in pomožnim ležiščem.

6. nasvet

Ko prispete na kraj dopustovanja in vam uspe dobiti sobo, se najprej ohladite v morju. Takoj za tem pa priporočamo ogled mesta oziroma lokalov in njihovih cenikov.

Da so cene zunajpenzijskih storitev višje kot pri nas, že vemo, kako deluje dalmatinski trg ponudbe in povpraševanja, pa boste ugotovili sami. Skoraj pravilo je, da je kava v neuglednem »kafiču« nekje ob obali dražja kot v vašem hotelu, prav tako tudi pivo ali vino. Razlika v ceni je lahko tudi stoo odstotna. Za eno pico v Dalmaciji pri nas dobimo dve, rib in jadranskih sadežev pa se raje najejte doma.

7. nasvet

Uživajte v morju in soncu! Prvo je čisto in slano kot že dolgo ne, drugo pa nevarno. Priporočamo zaščitni faktor št. 26.

Z njim se boste zaščitili od zunaj, obenem pa vas bo stalno opozarjal na razmerje tolar : kuna.

Še enkrat o trčenju vlaka in avtobusa leta 1935

Purač je »odreagirial«

Sprevodnik je bil lačen, in ker ni bilo potnikov, se je odločil, da gre sedet nazaj ter v miru poje svojo malico, ki jo je imel s seboj v torbi. Komaj je začel jesti, že je treščilo kot grom. Sprevodnik je ostal živ, šofer avtobusa pa je obležal mrtev pod kolesi vlaka ...

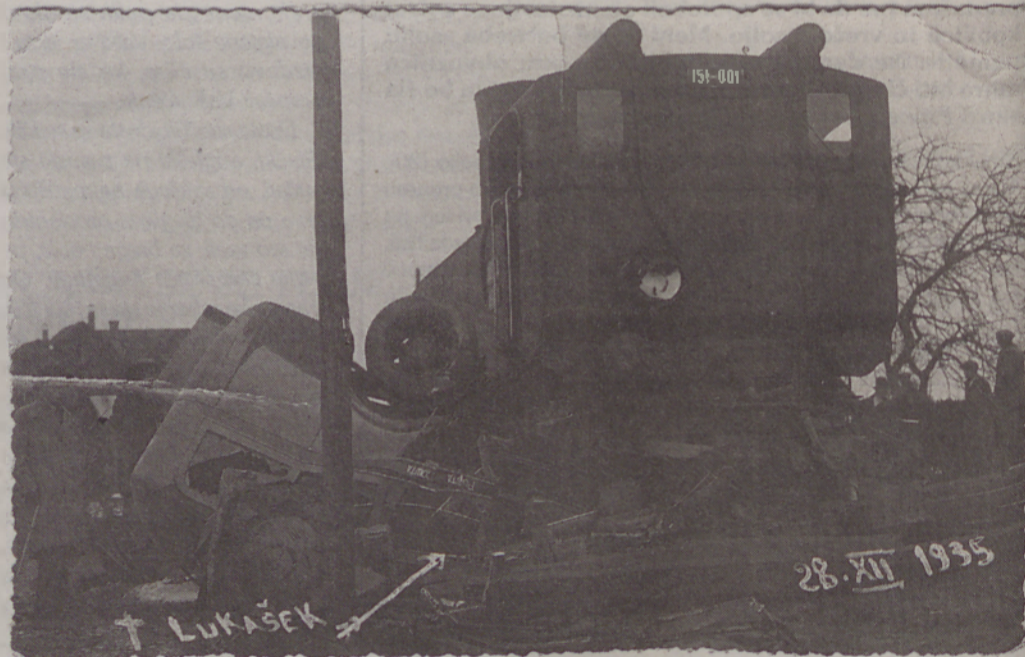
To je odlomek iz pripovedi, ki smo jo objavili v prejšnji številki Pena, z njo pa smo obudili spomin na trčenje avtobusa in vlaka pred dvainšestdesetimi leti v M. Soboti ter med drugim zapisali, da bi to utegnila biti v pokrajini ob Muri tudi prva prometna nesreča s smrtnim izidom. Kaže verjeti nekaterim, ki so nas klicali, da vedo za nesreče s smrtnim izidom, ki so se zgodile pred letom 1935. Tako nam je Dušan Rešek iz Maribora (bil je veterinar in dolga leta je živel v Beltincih) na primer opisal nesrečo motorista (bil je hotelir), ki je padel in obležal mrtev nedaleč od lipovskega križišča proti Rakičanu. No, mi smo mislili na usodno trčenje dveh vozil v prometu. Kljub vsemu dopuščamo možnost, da to ni bil prvi takšen primer na našem koncu.

Omenili smo tudi, da smo prebrskali vse številke Ljudske pravice in Kleklovih Novin letnika 1935, če bi kdo kaj zapisal o tej nesreči, pa žal nismo zasledili niti besedice. Na to, da bi imel morda kdo fotografijo o tej nezgodi, pa smo upali še manj. In kmalu po objavi je

Kodila, avtobusna proga pa je tedaj vodila le od Rogašovec skozi Mursko Sobotu do Dolnje Lendave, ne pa od Grada oz. takrat Gornje Lendave. Od tam je začel voziti avtobus šele nekaj let pred 2. svetovno vojno, proga pa je vodila po drugi smeri, in sicer Grad-Radovci-Bodonci-Cernelavci-M. Sobotu. Pozdravni nagovor ob otvoritvi te proge je imel takratni graški šolski upravitelj Vilibald Beloglavec.

Jože Pojbič je bil ob nesreči star 18 let (danes jih ima 70) in tudi on se še živo spominja, da so o njej še dolgo govorili.

Ne le z besedo, ampak tudi z originalno fotografijo »ovekovečujemo« nenavaden dogodek v M. Soboti pred dvainšestdesetimi leti.

sledilo presenečenje! Pisal nam je namreč Jože Pojbič iz Maribora (roj. v Gor. Slavečih, dolga leta pa je služboval kot učitelj po Prekmurju) in v pismu priložil fotokopijo fotografije, ki prikazuje prav to nesrečo. Dodal je tudi nekaj dopolnitev naše pripovedi. Po njegovem naj bi bil sprevodnik g. Könye in ne Janez

»Tudi moj oče Julij Pojbič je dobro poznal šoferja avtobusa Josipa Lukaška, ker je občasno hodil po pošto v Rogašovec, kjer je bil avtobus ob koncu vožnje vedno parkiran pri gostilni Škraban.«

Še večje presenečenje za nas pa je bilo, ko nam je Jože osebno izročil originalno fotografijo o omenjenem trčenju avtobusa in vlaka na nezavarovanem železniškem prehodu v M. Soboti leta 1935, ki jo je posnel nekdanji soboški fotograf Jerolim Purač.

Posnetek nazorno prikazuje, kako je lokomotiva zmečkala sprednji del avtobusa.

IZBIRA »MISSIC« VEDNO POSTREŽE POŽELJIVIM POGLEDOM, PREDVSEM MOŠKEGA DELA OBČINSTVA

ANITA SE JE DOBRO ODREZALA

V počitniškem naselju Mareda, nedaleč od hrvaškega Novigrada, so izbirali miss Marede '97«. Na prireditvi smo imeli svojo predstavnico tudi Pomurci in kot se je izkazalo na koncu, je navdušila publiko, ki so jo sestavljali predvsem turisti iz Slovenije in Hrvaške, precej gledalcev pa je bilo tudi iz Italije, Nemčije, Češke in drugih srednjeevropskih držav. Zastopala nas je Anita Škerlak z Vaneče. Anite ni potrebno posebej predstavljati, saj je na podobnih prireditvah večkrat posegla po prav najvišjih lovorikah pa tudi v našem mesečniku je že večkrat gostovala.

Pravzaprav izbiranje najlepše v Maredi ni bilo do potankosti vnaprej pripravljeno, saj se je od desetih sodelujočih vnaprej prijavila le slaba polovica tekmovalk. Najprej je voditeljica Dorina poskrbela za izbiro mednarodnje žirije, kot predsednik je sodeloval naš rojak, Slovenec. V premoru so člani žirije po celotnem gostinskem objektu nabirali tekmovalke, ki so hočeš nočeš morale na oder. Tako se je tudi Anita znašla med tekmovalkami. Za glasbo so poskrbeli člani ansambla Cherry band. Nekatera dekleta so položaj kar dobro obvladovala in dajala videz pravih manekenk. Po prvem delu so se lica nekaterih deklet kar povesila, saj jih je moderatorica presenetila z najavo, da sledi nastop v kopalnih. Tako je nekaj tekmovalk v premoru steklo do svojih šotorov po kopalke. Šele sedaj se je pred odrom zbrala množica »ženskih oblin lačnih« moških in kljub mladosti nekaterih nastopajočih so imeli kaj videti. Anita ni razočarala, saj je zasedla drugo mesto oziroma mesto prve spremljevalke. Po okusu publike bi si zaslužila prvo mesto, toda odločitev žirije je pač odločilna. Zmagala je Slovenka Nataša, ki pa nas ni prepričala. Mislimo celo, da sta predsednik žirije in Nataša v sorodu. Sicer pa to ni toliko pomembno. Pomembno je sodelovati.

Zmagovalka Nataša in prva spremljevalka Anita sta dokazali, da Prešeren v svojih pesmih s hvaljenjem Slovenk ni pretiraval.

Med desetimi tekmovalkami so bile najštevilnejše Slovenke, štiri, tri Hrvatice, dve Bosanki, Nizozemka in Poljakinja. Vseh imen si nismo zapomnili, najbolj so se nam pa vtisnile v spomin Anita in Nataša iz Slovenije, Mateja iz Hrvaške in Fatima iz Bosne.

To je del ženskega telesa, ki ga moški skorajda najraje pogledajo. Žal ne moremo dati ocene odlično, saj se celulit nabira tudi komaj 20-letnim dekletom. Manj čokolade in več rekreacije, pa bo.

Od 31. julija do 28. avgusta

HOROSKO PEN

Pripravlja: Agencija Hogod

OVEN

(21. III. – 20. IV.)

Včasih o nekaterih zadevah govorite drugače, kot so se dejansko dogajale, potem pa imate zaradi tega samo težave in nobenih koristi. Zavedajte se, da prijateljstvo in ljubezen ni eno in isto. V izbrani družbi boste imeli zanimive poslušalce, med njimi bo oseba, s katero lahko navežete trajnejše stike. Kako je s plačilom?

BIK

(21. IV. – 21. V.)

Nekdo izkorišča vašo dobroto in dobro voljo, sami pa od tega nimate nobene koristi. Namig oziroma opomin, ki bo prišel, vzemite resno. Če se odločite za sprostitev, to tudi opravite. Takrat o problemih ne razmišljajte. Tisti, ki veliko obljublja, ima nekaj za bregom. Najprej pomislite, zakaj, potem pa še, ali lahko svojo obljubo tudi izpolni.

DVOJČKA

(22. V. – 21. VI.)

Za nekatere nepomembne stvari porabite preveč časa, pomembne zadeve pa večkrat opravite površno. Kar ste se dogovorili, opravite, kakšnih novih poslov, ki so povezani s financami, pa zaenkrat ne sklepajte. Sorodnik bo prinesel dobro novico, kar pa bo povezano s stroški. Srečanje bo zanimivo, vendar držite asa v rokavu. Dež voda ali viažnost.

RAK

(22. VI. – 22. VII.)

Ob prijetni zabavi ali dogodku bodite pripravljene na presenečenje, nikakor pa takrat ne zapuščajte tistega kraja. Na poti, po kateri se odpravljate, se vam bosta pokazali dve možnosti. Nikar sami ne sprejmite odločitve, raje se z nekom posvetujte, preden se odločite. Zdravju posvečate premalo pozornosti. Novica bo presenečenje.

LEV

(23. VII. – 22. VIII.)

Kmalu bodite pripravljene na večji nepredvideni izdatek. Včasih ste preveč nestrpni, zato se vam določene prednosti izgubljajo. Dobro boste izkoristili priložnost. Razmišljajte o zobozdravniku in o obljubi, ki je niste izpolnili. Z osebo, s katero imate resne namene, naredite spor ob polni luni. Po njenih reakcijah boste ugotovili, kdo je in kaj.

DEVICA

(23. VIII. – 22. IX.)

Vse, kar je povezano z ljubeznijo, bo dobro, se bo uredilo, bo uspešno. To je vaš čas. Tudi na finančnem področju. Nikakor pa zdaj ne opravljajte večjih nakupov, ne obiskujte sosedov in pijte čim manj piva. Uredite si nohte in jejte več sadja. Zanimivo: tisti, ki vam svetuje, vam noče dobro, je pa njegov nasvet dober in ga lahko upoštevate.

TEHTNICA

(23. IX. – 22. X.)

Srečanje na stopnišču in pomenljiv pogled se lahko spremenita v nekaj trajnejšega. V določenih primerih bi morali biti prilagodljivejši, da bi lahko dosegli tisto, kar želite. Trenutno energijo kar dobro usmerjate, vendar bo učinek večji, če boste uredili problem z razporeditvijo časa.

ŠKORPIJON

(23. X. – 21. XI.)

Razmerje z osebo, od katere ste delno odvisni, trenutno ni na ravni, ki bi vam ustrezala. Počasi, vendar vztrajno to popravite. V poslu oziroma na finančnem področju lahko pričakujete določen napredek. Ljubosumnost ne bo prinesla kaj dobrega. Neka družba vas pričakuje, vi jo pa zavračate.

STRELEC

(22. XI. – 21. XII.)

Prepričan, ki se vam bo zdel nepomemben, bo kar hitro pokazal, kako in kaj. Za odločitev povprašajte moškega, pri nakupu se posvetujte z žensko – to velja do dvajsetega v mesecu, potem pa obratno. Dnevi, ki so pred vami, bodo zelo pestri, ob pravih odločitvah tudi koristni. Trenutno ni čas za trajnejše zveze. Poiščite stik z nekdanjim partnerjem.

KOZOROG

(22. XII. – 20. I.)

Poslovne zadeve morate vzeti malo resneje, če hočete, da se bodo razvijale v pravi smeri. Doživeli boste presenečenje: oseba, o kateri nimate ravno najboljšega mnenja, se bo izkazala kot dober prijatelj. Včasih ste pretirano skromni, kar nekateri ne jemljejo kot dobro lastnost, ampak bolj kot vašo nemoč. Treba bo prebrati kakšno knjigo.

VODNAR

(21. I. – 19. II.)

Kar s pametjo in delom dosegate, večkrat porušite z nepremišljenimi besedami. Našli boste iskrenega prijatelja in svetovalca. V večje finančne izdatke ne privolite tudi, če se vam bo zdelo še tako ugodno. Vesela družba, polna smeha in zabave, vam bo prinesla glavobol, hujših posledic pa ne bo.

RIBI

(20. II. – 20. III.)

Namig o neki zadevi ima svoje ozadje, zato dobro premislite, preden boste šli tja. Pogled čez cesto bi prinesel svežino. Zadeva, ki se vam bo zdel neverjetna, je resnična, zato jo tako tudi obravnavajte. V nekaterih okoliščinah boste morali pokazati vso odločnost. Darilo, ki vas bo presenetilo, ima svoj namen. Oseba je iskrena.

Helena Blagne je izjavila,

da je s svojim zakonom končala. Rekla je, da je o njem že preveč povedala in da je sedaj tega absolutno dovolj. »Jaz za sabo potegnem vodo,« pravi Helena in prisega, da ji tako uspe odplakniti vse stare zadeve. Je potemtakem tako odplaknila tudi svoj zakon?

Stare vinilke z novo glasbo bi lahko označili delovanje D. J. Umeka, ki ne vrti le dance, house, techno, drum & base glasbe, ampak jo tudi producira in izdaja na starih nosilcih zvoka – na vinilnih ploščah. Pri tem ne ostaja le v domačih logih, ampak se loti tudi tujine. Njegov zadnji izdelek z naslovom Umek Audio je v angleški reviji D. J. Magazine požel toliko priljubljenosti, da so ploščo uvrstili med ploščo meseca. Če smo vam zbudili radovednost, se lahko ob njegovi izbrani glasbi zabavate v ljubljanskem klubu K4, kjer je stalni D. J.

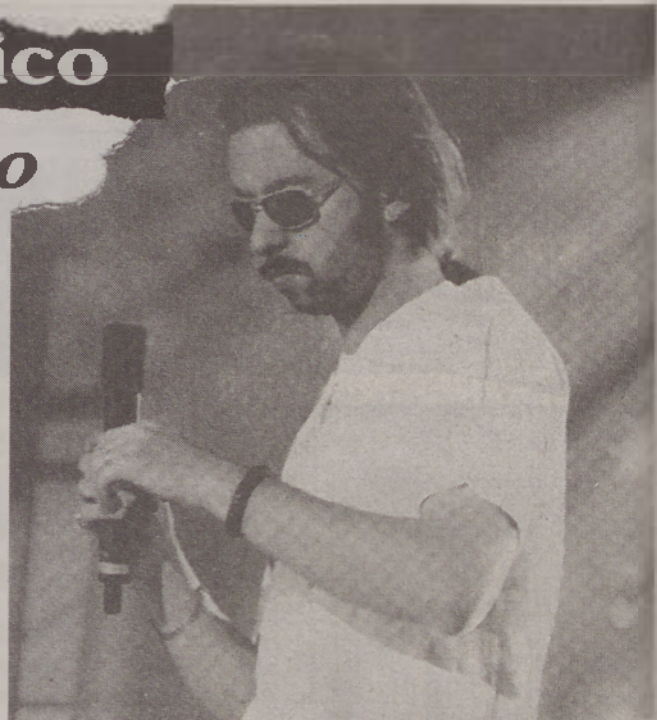

Ljubezen je res huda stvar, še bolj pa, če svojega najdražjega zatajiš, tako kot je to storila Tanja Ribič na sklepnem nastopu oddaje Planet In. Ko so jo med intervjujem novinarji vprašali, ali je na nastop prišla sama ali s spremstvom, je brez oklevanja odgovorila, da je sama, čeprav smo jo lahko videli v družbi Branka Djuriča - Đura, njenega partnerja in očeta njene hčerke Zale. Kot da ji ne bi bil v ponos?

Magnifico

novi Picaso

Magnifico se predstavlja še kot slikar in igravec. V filmu z naslovom Stereotip je odigral vlogo slikarja. Med snemanjem je zaradi boljše inspiracije tudi sam začel slikati. Ker je slikal s sandolinom, so platna marsikje uničena in razžrta, a kljub temu jih namerava razstaviti v neki ljubljanski galeriji. Razstava naj bi bila strogo prodajna. Sam pravi, da so tako razžrte slike še bolj umetniške. Poleg likovnega in igralskega udejstvovanja je za film prispeval tudi glasbo, za katero načrtuje, da jo bo izdal kot tretji samostojni album. Tako načrtuje za jesen otvoritev slikarske razstave, promocijo novega albuma in še kaj. Pustimo se presenetiti.

- Mia Žnidarič je dobila za visoke kulturno-umetniške pevske dosežke na področju jaza posebno nagrado, in sicer kar celo stanovanje. Pa naj še kdo reče, da se prepevanje tujih pesmi ne spleča.
- Skupina 12. nasprotje je posnela skladbe za novo ploščo, ki precej odstopajo od tega, kar so počeli do sedaj. Glasbo bi lahko označili kot pop rock, vendar je treba povedati, da so ostali zvesti svoji melodičnosti in komercialnosti.
- Vili Resnik ima oziroma je imel težave z bobnarjem. Ta ga je namreč zapustil, tako da Vili sedaj panično išče nadomestnega. Poleg tega pa je Vili sklenil, da mu en kitarist v skupini ne zadostuje, zato bo Marko Lebar dobil še nekoga, ki mu bo s kitaro delal družbo, da ne rečemo konkurenco.

Če med počitnicami nimate drugega dela, lahko s svojimi pismi obsujete vaše najljubše skupine ali pevce. Pišete jim lahko na naslednje naslove:

Gimme 5, Vodice, 1217 Vodice

Napoleon, ga. Ceglar, Tržaška 21, 1000 Ljubljana

Rok'n'band, Tolstojeva 32, 1000 Ljubljana

Ne, Power Dancers šus!

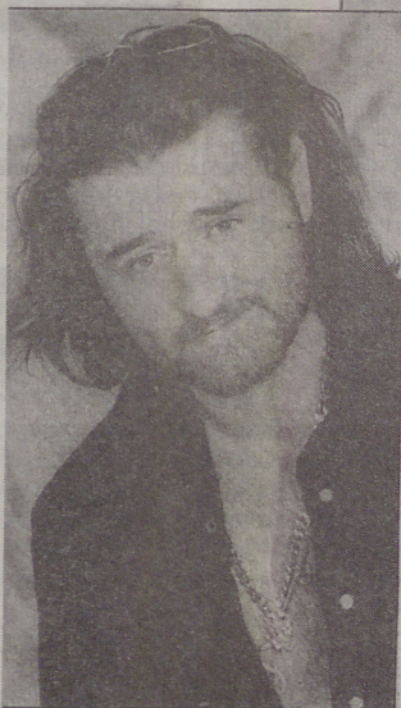
Ko vas kot strela z jasnega zadenejo Štajerke, potem so to ... Power Dancers – V šusu.

Nova plošča štirih Štajerk: Špele, Natke, Cvetane in Sergeje. Punce prihajajo kot »bomba« kar »v šusu«. Na kaseti in plošči boste lahko prisluhnili sedmim skladbam, med katerimi je tudi pesem Prava cifra, ki so jo posnele skupaj s Sashom, znanim z vzdevkom Vrtnar. Pesem govori o tem, kako si punce želijo pravega moškega in ta pravi zanje naj bi bil Sasha, za katerega je splošno znano, da se rad hvali, kako neverjetno dober je. Prvič, ko smo ga srečali, mu je Miša Molk ponujala svojo telefonsko številko, sedaj pa je želel ukrotiti kar štiri Štajerke. Powerdancerke pravijo, da ga sicer niso preskusile, zato ne morejo povedati, ali je to, kar obljublja, tudi res.

Da so punce priljubljene tudi v Prekmurju, so pokazale ob gostovanju na soboških dnevih ter nastopih po diskotekah. Razporeženje jim je bilo tako všeč, da se bodo prav gotovo še kdaj vrnile v naše kraje.

Zaenkrat jih čakajo priprave na snemanje videospota pesmi Vzel si mi vse, v katerem bo eno od vlog igral tudi sam Stojan Auer. 26. avgusta pa se bodo podale na potovanje prek luže, torej v Ameriko, kjer se bodo izpopolnjevale v plesu. Tako lahko pričakujemo, da se bodo Powerdancerke vrnile od tam s še več powerja ali po domače moči. Skratka, prinesle bodo vsekakor nekaj zanimivega.

Vsi njihovi oboževalci jim seveda lahko tudi pišejo na naslov: Fan Club Power Dancers, Rogoška cesta 51, 2204 Miklavž.

Power Dancers, Sasha ali Stojan, to je sedaj vprašanje.

Heksen šus???

Poskusila sem vse !

Tako je povedala Monica Eleniak, ko so jo novinarji vprašali za recept, kako uspeti na filmu. No, da, pri teh letih vsega ravno še ni poskusila, najbrž pa kar veliko, saj je dodala tudi to, da je prehitro odrasla. Leta 1989 se je pojavila na naslovnici Playboya kot neznano dekle, to ji je hitro prineslo nekaj stranskih vlog, dokler je niso opazili, in tako jo danes poznamo kot eno od junakinj Obalne straže. V novem filmu Stevena Seagala, ki že služi milijone v ameriških kinematografih, pa Monika tako mimogrede opravi s številnimi zlikovci, ne da bi si ob tem vsaj malo poškodovala make up.

Prihaja novi Batman

Batman & Robin je nov filmski hit, ki je že v prvem tednu prinesel 30 milijonov dolarjev. Novi Batman se je na premieri pojavil z lepo francozinjo Celine. In kdo je novi Batman? Georg Clooney, ki ga bolj poznamo iz tv-nadaljevanke Nujni primeri. Star je 35 let, enkrat ločen, igra golf, košarko, tenis in predvsem poker. Za vlogo v Nujnih primerih je dobil 10.000 dolarjev za nadaljevanko, za novega Batmana pa kar 100.000. V svoji postelji je gostil imena, kot so: Naomi Campbell, Cindy Crawford, Nocollett Sheridan, Kely Preston in še in še. Zdaj ga je očarala dvajsetletna natakarka, ki pravi, da od njega noče niti pet dolarjev za hlačne nogavice.

Camilla prihaja,

Pri poznavalcih britanskega dvora se že na veliko govori, da se bo princ Charles poročil. Na lady Di je že zdavnaj pozabil, zdaj pa ne skriva več in se v javnosti redno pojavlja s Camillo Parker, z veliko ljubeznijo iz mladih dni. Da bo postala 50-letna Camilla prinčeva soproga in morda nekoč celo angleška kraljica, je še dolga pot. Kaj bodo rekli Britanci, kaj bo rekla anglikanska cerkev, ki ima pri tem tudi svojo besedo (kralj je avtomatično tudi vrhovni poglavar cerkve), in navsezadnje – tudi britanski parlament mora dati soglasje. »Mladih« zaljublencev to trenutno ne zanima. Pripravljata se na križarjenje po Sredozemlju, tačas pa potekajo tudi velika slavlja ob njeni petdesetletnici.

Princ in prihodnja princesa

problemi tudi

Gwineth brani Brada

Gwineth Paltrow in Brad Pitt sta nekdanj veljala za sanjski par, za katerega bi vsi dali prste v ogenj. Pa sta se razšla še prej, preden sta se poročila. Bulvarski časopisi iščejo (in seveda tudi najdejo) razloge za konec velike ljubezni in ob tem pišejo seveda marsikaj. Razloge verjetno poznata samo onadva, saj ga Gwyneth še zdaj brani: »Brad je človek enkratnega poštenja in dobrote. Jaz to vem,« pravi in dela tako njuno ločitev še skrivnostnejšo.

Lepotica in čarovnik

Se nedavno od tega smo pisali o veliki ljubezni med Davidom Copperfieldom in manekenko Claudijo Schiffer, zdaj je pa vse drugače. Na dan je prišla namreč pogodba med Davidom in Claudijo (objavil jo je Paris Match), kjer stoji črno na belem, da bo za obisk na Davidovi predstavi v Berlinu in za izjavo, da se je v njega zaljubila, dobila 20.000 dolarjev. V pogodbi še piše, da bo o tem molčala ...

župan, župana, županu, župana, **pen** pri županu, z županom, od župana

Ko porečemo Moravci ali občina Moravske Toplice, najprej pomislimo na zdravilišče, morda na Martjance, redkeje pa občino povežemo z Bogojino in še redkeje s Selom ali celo z Benediktom. Je pa ta občina res velika. Kar 28 krajev zajema, najbolj oddaljena kraja sta kar 25 km vsak sebi in po cestah, če bi se peljal po obrobju občine, bi naredil 70 km.

Kar velik zalogaj si je vzela Pénova trojka, ko je potrkala na vratih županovega urada in mu povedala, kaj bi rada. Rekli smo si, da bomo šli naokrog brez načrta, so pa tisti dan, ko je toča udarila po naših krajih, v Bogojini zvonili. In tako nas je župan Franc Cipot najprej odpeljal k zvonarju ...

KO SO OBLAKI »ŽERDŽAVI« ...

Lepa cesta iz Bogojine proti Bukovnici in Motvarjencem je kot za nalašč za rekreacijsko kolesarjenje. Rahli vzponi, senca in gladek asfalt na tej cesti so našim rekreativcem še premalo znani. Odkar je občina, je na novo asfaltiranih 15 km.

Okrog cerkve je bilo parkiranih kar nekaj vozil s tujo registracijo. Plečnikova umetnina je zanimiva. Včasih za tujce bolj kot za nas. Od domačinov pri cerkvi ni bilo nikogar, ki bi znal povedati, kam naj gremo. Nižje, doli v vasi, pa smo kar hitro zvedeli, kdo je zvonar in kje ga najdemo. Slabih deset minut smo ga čakali, potem pa je prišel, pravzaprav prišla. Ana je pridrvela s kolesom po klancu kot kakšna mladenka in kar hitro nam je povedala, kako se streže proti toči. Kakor hitro je videla, da se bližajo »žerdžavi« oblaki, ni čakala, da bi ji kdo kaj povedal ali naročil. Šla je in začela zvoniti. In naj kdo reče, kar hoče, tisti dan v Bogojini toče ni bilo.

Z županom sva se peljala naprej po cesti proti Bukovnici. Bogat bukovniški gozd me je, hočeš nočeš, spomnil na zadnjo zimo vojne leta 1945, ko so tam ustanovili partizansko Prekmursko četo. Saj ni treba pretiravati, vendar vse izbrisati iz spomina in začeti znova, kot se je nekoč že počelo, verjetno ni dobro.

V Motvarjencih smo se ustavili pri Viljemu Hariju. Tudi on se je boril. V idilično pokrajino so neki uradniki hoteli namestiti hleve za nekaj tisoč prašičev, ki bi bili za pokrajino prava katastrofa. Vaščani so za vso zadevo zvedeli od delavcev tamkajšnjega posestva in takoj začeli akcijo. Hvalabogu so zmagali.

Pri Špilakovih v Pordašincih je beseda stekla o mejnem prehodu v Prosenjakovcih.

Ana Seredi: Trikrat udariš z majhnim v čast Sv. trojice, s srednjim petkrat za krvave Kristusove rane in sedemkrat z velikim zvonom za Marijo Sedem žalosti. To je recept za zvonjenje proti toči. Recept se je pokazal kot uspešen.

V Motvarjencih imajo enkratno ulično razsvetljavo. Na vsakem od kakšnih 100 kandelabrov je cvetlični lonček. Viljem Hari si z zadovoljstvom ogleduje cvet, župan pa kaže na hleve v ozadju, kjer bi, če se v vasi ne bi zganili, nekaj tisoč svinj posvinjalo vso pokrajino.

pen elopa

ALEKSANDRA ŠANDOR, 18-letna dijakinja iz Dolnje Bistrice

Svoja najlepša leta preživlja s starši na tujem, v Nemčiji, kjer je letos končala srednjo šolo. Kako naprej? Pravi, da je tam lepo, toda srce jo vseeno bolj vleče k rolativom Mure, v pokrajino šoritelj, med ljudi, ki na vsakem koraku govorijo v njenem maternem jeziku ... In kaže, da so ji pri nas tudi fantje bolj všeč kot na tujem. (Foto: JOG)

Pri Špilakovih smo ob polni mizi kaj hitro postali dobre volje.

Menda naj bi ga odprli 20. avgusta. Še malico so nam ponudili, nato pa smo se zahvalili in hiteli na prihodnji mejni prehod, nato pa v Berkovce k Časarjevemu mlinu.

Dan se je nagibal proti koncu, ko smo se ustavili še Tešanovcih pri lončarju Baumanu. Župan se je poskušal v lončarstvu. Najprej je kazalo, da bo naredil vazo, potem krožnik, na koncu, ko je iz gline nastala nedoločena gmota, pa je ugotovil, da je najbolje, da vsak dela tisto, kar zna.

Jože Rituper
Fotografija: Nataša Juhnov

Leta 1936 postavljen Časarjev mlin obnavlja jo. V neposredni bližini stoji gostinski objekt, ki bo kmalu gostil turiste. Ali ni idilično?